

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 3

Ročník LXVI

Květen/červen

Number 3

Volume LXVI

May/June

2018

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

Květnová revoluce Praha 1945

OBSAH

Opět jen slovo pokladníka	6
Poděkování br. Čermákovi	7
Gratias Agit	7
Z pohádky do pohádky	10
O stavu západní společnosti	11
Italské zemětřesení	13
Toto je/není krize	15
Travičská velmoc	17
Zpátky ni krok	18
Vysoká cena za popírání reality	22
Těžká cesta do 21. století	24
MeToo	27
Proti barbarské budoucnosti	28
Přemnožení a humanrightismus	28
Povídka: Náprstkova prorocství	30
Úvaha o právu většin	31
O co usiluje Hamás	33
Promyšlená manipulace	35
Vítěz Viktor	35
Nevzdělanost některých politiků...	37
Vstříc islámu a konci svobody...	38
70 let proti proudu	40
XVI. všesokolský slet v Praze	42
Humor	43
Falešná korektnost	44
Hádkový koutek	45

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Redakční rada:
P Čermák, M Daňková
Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

**Příští uzávěrka Věstníku:
4. 7. 2018
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

NAŠE AKCE

Sobotní volejbal strana 46.

Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 46), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zasilání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$8, ročně to je \$48 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné a vydání od 1. 3. 2018 do 30. 4. 2018 budou z důvodu změny pokladníka uveřejněny v příštím čísle.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2018 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2018 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018 je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Daniela Friml

Valná hromada Sokola Sydney

se konala 8. dubna 2018 v Národním domě ve Frenchs Forest. Pro funkční období 2017 – 2018 byli zvoleni tito ředitelé, činovníci a členové výboru: **Ředitelé:** Rostislav Zachariáš, starosta; Jan Jelínek, místostarosta, hospodář a držitel licence pro prodej alkoholických nápojů; Daniela Friml, pokladník a knihovnice; Iva Mašková, jednatelka a matrikářka; Václav Novák, náčelník; Ivana Austerová, náčelnice.

Členové výboru: Marta Nováková, Mírek Farský, Eva Čermáková, Jana Holická.

Starosta župy: Jiří Jelínek

Representantka canberské pobočky: Zora Kašpárková.

Poděkování br. Čermákovi za jeho více než 10leté působení ve funkci pokladníka

Milí členové výboru, příznivci a členové Sokola, v loňském roce dovršil bratr Čermák 10. výročí ve funkci pokladníka Sokolské Jednoty v Sydney. Je to práce náročná, která vyžaduje obětovat značnou část osobního volného času ve prospěch celku. Jak mnozí víte, schraňuji fotografie, Věstníky a různá memoranda ze sokolského dění a tak mi to nedalo, abych se neohlédla zpět, jak se Sokolu v posledních deseti letech dařilo.

Věstník Červen 2007 (br Moravci)

...bratru Mirkovi patří neskonaleý dík nás všech za to, jak po roky úspěšně navigoval naši organizaci úskalím finančních problémů a nyní předává finance jednoty ve velice zdravé kondici...

Petr Čermák

Období, které následovalo, bylo období velkého rozmachu, aktivit a změn. V roce 2008 padlo rozhodnutí zrenovovat sprchy a záchody, které si podle výpisu výdajů z Věstníku vyžádalo celkem \$63 000. V roce 2010 došlo na výměnu střešní krytiny a vydání od roku 2007-2010 přestoupilo \$324 000. Z toho renovace, úpravy a nové věci pro Sokol činily zhruba \$140 000, autority (council), požární úpravy, pojištění atd. – \$58 000, dalších \$126 000 bylo běžné vydání (elektrina, telefon, drobné opravy, nákupy na slavnostní akce atd.) Budova se v té době začala pronajímat, aby se zajistil příjem na pokrytí finančních požadavků. Později se vydání ustálila. V roce 2013-14 probíhala rekonstrukce restaurační kuchyně a posléze i kuchyně v přízemí. Vyměňovaly se střešní vikýře a za rok se vydalo přes \$72 600.

Poslední tři roky byly výdaje skromné a kromě nejnutnějších věcí se nic nového nepořizovalo. Během let 2007-2018 se vystřídalo v Sokolské Jednotě v Sydney sedm jednatelů. Tento přehled byl sestaven z údajů uvedených ve Věstníku ve zprávě pokladníka a z výsledků Valných hromad.

Bratr Čermák se chystá letos funkci pokladníka předat. Patří mu náš velký dík za jeho dosavadní práci a přejeme mu hodně zdraví a úspěchů do dalších let.

Nazdar!

sestra Marcela Dobrovská, Mudgee

Gratias Agit

24. 04. 18 *Maria Daňková*

Paní **Jana Reichová** byla panem **velvyslancem Ing. Martinem Pohlem** nominována a panem **ministrem Stropnickým** vybrána na cenu **Gratis Agit**. **Ceny laureáti obdrží** v pátek dne **8. června** na **Ministerstvu zahraničních věcí České Republiky v Černínském paláci**.

Ocenění **Gratias Agit** – je cenou, kterou uděluje ministr zahraničních věcí České republiky za šíření dobrého jména České republiky v zahraničí. Toto ocenění je udělováno od roku **1997**. Vyznamenaný obdrží **diplom** a **plastiku** v podobě **stylizované zeměkoule**. Oceněny mohou být také nadace, sdružení, nevládní organizace, mezinárodní organizace a jiné instituce.

V letech **1999-2002** se tato cena nazývala **Cenou Jana Masaryka Gratias Agit**, a v roce **2000** byla udělena **Sokolu Sydney**, který je jedinou organizací v Austrálii, která cenu **Gratias Agit** dostala

První, kdo individuální cenu **Gratias Agit** v Austrálii dostal, byl **Dr. H. C. Vyhnálek**, velkovýrobce sýrů v Tasmánii, v roce **1998**

Druhý Australan, který ji dostal, byl **JUDr. Milan Kantor**, zakladatel krajských nadací v Melbourne, v roce **2002**

Jako třetí ji dostala umělkyně **Zora Šemberová**, první Australanka, v roce **2005**

Čtvrtý Australan, který ji dostal, byl **Jan Šedivka**, houslista a propagátor české hudby, v roce **2008**

Pátý Australan, který ji obdržel, byl **Josef Chromý**, Sokolům dobře známý výrobce skvělého vína, v roce **2014**

Takže paní **Jana Reichová** bude jen druhá žena, celkem **šestá** v Austrálii...

Zde bych jen ráda dodala, že v roce **2006** ji dostali kanadští manželé **Škvorečtí** a v roce **2016** ji dostala naše slavná a statečná gymnastka **Věra Čáslavská**

Paní **Jana Reichová** byla navržena jako kandidátka pro udělení Ceny **GRATIAS AGIT**, protože se zasloužila mnoholetou a neúnavnou prací o udržování českého povědomí, tradic, a jazyka u českých menšin v cizím prostředí: v jejím případě české komunity především v Sydney, ale i v celé Austrálii.

Zde bych si dovolila napsat pár slov pro ty, kteří neměli šanci se s Janou setkat...

Paní **Jana Rich** (komunitě známa jako **Jana Reichová**) se narodila **5. června 1938** a má dvojí státní příslušnost: **Českou** a **Australskou**.

Jana Reichová odešla 12. září 1968 z Prahy do Vídně a 27. září přistála s manželem Zdeňkem a téměř sedmiletým synem Jindřichem na sydneyjském letišti. Vzhledem k neznalosti angličtiny pracovala první tři roky jako pomocnice v domácnosti. Posléze však získala zaměstnání v laboratořích skláren ACI, kde pracovala až do konce roku 1974; potom přešla do knihovny University of New South Wales, kde pracovala až do roku 1993, kdy byla nucena odejít ze zdravotních důvodů do penze.

Když jí a jejímu manželovi bylo uděleno v roce 1971 australské občanství, využili možnosti změny jména na Rich, což bylo pro Australany mnohem snadnější vyslovovat. **Pro práci v komunitě však stále používala původní jméno**, pod kterým ji krajané znali a pod kterým potom působila.

Nejprve se stala členkou skupiny Bumerang, která připravovala kulturní pořady pro krajané. Za poměrně krátký čas se však mnozí z těch, kdo tvořili jádro Bumerangu, odstěhovali pryč ze Sydney a společnost bohužel zanikla. V roce 1976 však vznikla v Sydney rozhlasová stanice 2AE, (dnes SBS) vysílající v mnoha cizích jazycích, včetně češtiny a slovenštiny. Po dvou, nebo třech měsících od počátku tohoto vysílání Jana zavolala paní Vlastu Vlažnou, která vysílání v české řeči vedla a nabídla jí spolupráci. Paní Vlažná ji pozvala do studia a bez dlouhých řečí ji posadila k mikrofonu a tak se Jana stala na dlouhých **šestnáct let nejen hlasatelkou, ale připravila pro stanici SBS za tu dobu na dvě stovky vlastních pořadů, zejména pořadů poesie, pořadů o literatuře, historii** a podobně. Nutno podotknout, že po dlouhou dobu nebyla práce pro stanici honorovaná, a když později došlo k určité platbě, byla to částka zanedbatelná, stačila tak na pokrytí ceny benzínu na cestu do studia.

V té době byla už nejen členkou místní odbočky **společnosti SVU (Společnost pro vědy a umění)**, ale i **členem jejího výboru**. Opět připravila v rámci této společnosti **řadu kulturních pořadů pro českou komunitu v Sydney**.

V roce 1996 vznikla z jejího popudu společnost Artspectrum, která sdružovala výtvarníky, ať již profesionály, nebo nadané amatéry českého a slovenského původu, kterých bylo dohromady více jak třicet. Jana pro ně organizovala výstavy jejich prací a podobně. Jako prostředek ke komunikaci mezi členy společnosti vznikl nejprve

jakýsi dvoustránkový oběžník, **Spectrum**, který se postupem těch šesti let, kdy Artspectrum fungovalo, rozrostl na více jak 35 stran, kam přispívali dopisovatelé nejen z Austrálie, ale z celého světa. V té době ovšem byl internet pouze v rozkvětu a tak veškeré články, někdy psané na psacím stroji, mnohdy pouze rukou, bylo nutno přepsat na počítači a připravit k tisku. Časopis vycházel každé dva měsíce a tak Jana, rozhodně ne zručná písařka, měla o zábavu postaráno. Navíc, mnohý ze starších krajanů, který si nebyl jist pravopisem, žádal o edici textu. **Číslo časopisu potom putovala nejen ke krajanům v Austrálii, ale i do USA, Jižní Afriky, Brazílie a i do mnohých evropských zemí.**

Jana, jako členka Sokola Sydney, připravila pro tuto odbočku řadu kulturních pořadů. Zvláště byly oblíbeny Předvánoční trhy, kde krajané mohli prodávat vlastní výrobky, jako třeba keramiku, vánoční cukroví, chutné koláče a podobně.

Někdy kolem roku 2010 se začala **Universita Palackého v Olomouci** zajímat o **dějiny českého exilu v Austrálii** a byl to historik **Prof. Jaroslav Miller** (dnes rektor Palackého university), který se na Janu obrátil s dotazem, zda by měla **zájem se na této práci podílet**. Jana nabídku pochopitelně přijala a po

osobním seznámení s Prof. Millerem vznikla dobrá spolupráce. Jana poskytla Prof. Millerovi nejen **mnoho ze svých vlastních materiálů**, ale **zprostředkovala mu setkání s mnoha krajaney**, jejichž osudy ho nesmírně zajímaly. Spolupráce s Palackého universitou v Olomouci byla tak plodná, že universita udělila Janě v roce 2013 za práci pro českou komunitu čestný doktorát.

Za zmínku stojí i její spolupráce s **knihovnou Libry Prohibiti**, kam poslala Jana řadu **kopíí programů** na kazetách, připravovaných pro radio SBS, a rovněž mnoho různých **exilových knih a dokladů**.

Tolik tedy o jejím životě; zde bych ještě ráda přidal můj vlastní náhled:

Když jsem ji poprvé slyšela v **českém vysílání rádia v Sydney**, byla jsem zcela unesena jejím milým a sladkým hlasem; její **krásnou výslovností**. Během mého studia na Universitě NSW jsem se s ní seznámila blíže a poznala její nadšení a obětavost ve vztahu k Českým krajanům a neúnavnou práci, kterou vložila do přípravy pořadů poezie, pořadů o literatuře a historii...

Zdůvodnění návrhu:

Paní **Jana Reichová** se svou **mnoholetou a neúnavnou prací** v rámci několika organizací, z nichž pro některé byla zakládající členkou a k jiným se připojila, když už existovaly, zasloužila o **udržování českého povědomí, tradic, a jazyka u české komunity** především v Sydney, ale i v celé Austrálii více než většina Čechů, se kterými jsem se měla šanci seznámit, či o nich alespoň slyšet.

Poděkování

Jana Reichová

Opět nesu z poštovní schránky další Věstník a hned mě upoutá v pravém rohu ten obrázek Sokolovny. Jak mnoho vzpomínek to připomene, těch nejpěknějších, někdy také smutných, ale hlavně radostných, zvláště když se povedlo to, co jsme zorganizovali a všichni, kdo přišli, byli spokojeni. Mnohým, kdo se podíleli na těchto různých akcích, již nemůžeme poděkovat, nejsou tu již s námi, ale stále ještě jsou tu takoví, kterým poděkovat můžeme.

Já jsem si právě vzpomněla na jednu příhodu, která nemusela skončit právě nejlépe, ale všechno zachránil tehdy Jiří Jelínek, tak tedy to poděkování.

Nevím, který z těch předvánočních trhů se tehdy při té mé vzpomínce konal, ale prostě od rána probíhalo vše normálně. Krajanky pomalu připravovaly k prodeji své výtečné vánoční cukroví, keramici rozestavovali své umělecké výrobky, malíři rozvěšovali obrazy, fotografové fotografie a všichni jsme čekali na první návštěvníky.

Ti přicházejí na vánoční trh, potom odpoledne přijdou na vánoční program a vše bude končit tou pravou štědrovečerní večeří.

Ovšem, všichni návštěvníci věděli, že během nakupování si také posedí u kávy a pravých českých koláčků. Ti, kteří měli raději pivo, si dopřávali jiných dobrot.

Ale tehdy se to právě jaksi najednou pozměnilo.

Uviděla jsem nějakou neznámou ženu, která vynášela z kuchyňky tácy těch výborných koláčů. Překvapilo mě to a běžela jsem se zeptat, co se to děje. Krajanka, která ty očekávané výborné koláče pekla a prodávala, právě balila své věci, protože prý ta paní nečekaně přišla, všechno koupila a odnesla, tedy ona nemá již co prodávat.

Popadla mě panika! Co budou mít návštěvníci ke kávě a ještě přece vždy něco nakoupili domů.

Doslova jsem utíkala za Jiřím Jelínkem – „Jiří, co budeme nyní dělat?“

No a on si věděl rady. Nasedl do auta a odjel někam, kam to on moc dobře věděl a za nedlouho se vrátil s výtečnými tvarohovými „šátečky“ a přivezl jich tolik, že bylo dost ke kávě a také do krabiček domů.

Tak trvalo to, Jiří, dosti let, než se Ti dostává opravdu zaslouženého poděkování.

Vlastně je to díky tomu, že na Věstníku je ten pěkný malý obrázek, který přináší vzpomínky.

Z pohádky do pohádky

Jana Reichová

Nedávno jsem se jedné přítelkyni svěřila, že v poslední době se moc ráda dívám na české pohádky.

Hned jsem jí rozesmála – Jano, děláš si legraci, že? Ty, prababička a díváš se na pohádky?

Musela jsem se opravdu přiznat a vlastně také podat trochu vysvětlení.

V těch pohádkách hrají samí dobří herci a já navíc mám k českým hercům možná až přehnaný obdiv. Ne, jistě ne přehnaný, téměř všichni si ten obdiv zaslужují. Jenom je mi smutno, když vím, že mnozí nás již opustili.

Tak se mě ta přítelkyně hned zeptala, jestli jsem tedy již také viděla tu nejpopulárnější pohádku „Šíleně smutná princezna“.

Ne, tak tu jsem neviděla.

Vidíš, jaké děláš chyby, tam hrají hlavní role Helena Vondráčková a Václav Neckář.

Tady mě přítelkyně zaskočila. Dva zpěváci hrají hlavní role v pohádce?

Dobře, tak jsem se dívala, rozhodně nelituji, ale ovšem zase mě to přivedlo do Sokolovny v Sydney.

Nepamatuji si, kdy se tam tehdy konalo veliké představení našich zpěváků, komiků a herců.

Všichni přinesli k prodeji svá díla, nahrané písně, knížky a videa. Jiří Jelínek mě požádal, abych se ujala toho prodeje a tak jsme přistavili stůl hned vedle jeho stolu u hlavního vchodu a začala jsem prodávat. Zájem byl dobrý.

Kdy to tedy bylo si již opravdu nepamatuji, ale v každém případě bylo pěkné horko. Vedle podia byla závěsem oddělena místnost pro účinkující a dveře ven byly samozřejmě otevřené.

Po nějaké době najednou přišla právě Helena Vondráčková a zeptala se mě, nemohou-li dostat nějaké studené pití, protože je jim moc horko. Koupila jsem něco, předala jsem jí to a snad to trochu pomohlo.

Potom za velkého potlesku program skončil a byl rozhodně úspěšný.

Naši čeští umělci si přicházeli vzít zpět to co, se neprodalo a zároveň také peníze za to prodané. Když přišla Helena Vondráčková, odmítla vzít si jakoukoliv tržbu a vše věnovala Sokolu. Možná, že někteří také dali něco, ale žádný tak velikou částku jako ona.

Tak jedna česká pohádka mě přivedla ke vzpomínce na jeden dobrý skutek.

O stavu západní společnosti (3)

Neviditelný pes 9. 3. 2018 *Luděk Frýbort*

Konce a východiska

V našem městě se nalézá čtvrť Roderbruch, nepoživající valné pověsti. Nebylo tomu tak vždy; ještě před nějakými pětadvaceti lety to byla čtvrť spořádaná, dobře vybavená; nadto zdejší činže byly o něco nižší než jinde, takže zde sídlilo i mnoho českých příprchlíků, než se zmohli na lepší. Později se Roderbruch začal měnit, až se dočista změnil. Z našinců už tam nebydlí nikdo, z ostatních slušných lidí málokdo. Čtvrť se zmocnila verbež, lhostejno jakým jazykem povykující. Německé sdělovací prostředky rády vyzdvihují příklady nevraživého postoje k cizincům, v praxi je každému ale dost jedno, jestli se násilná holota dorozumívá německy nebo jinojazyčně. Jedno mu však není, že v čase večerním je neradno vycházet před barák – ostatně ani na chodbě přede dveřmi to není bez problémů – a ve dne pokud možno jen ve společnosti kousavého vlčáka a s bombičkou slzného plynu v kapse. Ani mu není jedno, že domy i jejich interiéry jsou špinavé, počmárané, dveře vytlučené, všude se potloukají tlupy výrostků mlátících se navzájem či svorně hledajících na kom by si mohli vyzkoušet, co zrovna viděli na videokazetě. Nene, řekne si takový slušný, byt hledající občan. Radši si stovku dvě připlatím, než bydlet v téhle špině a ve stálém strachu, kdo mě kde přetáhne přes hlavu. Vzniká ghetto. Nikdo nechce, aby vzniklo; městské úřady, oprávněně se obávající koncentrace násilí a kriminality, se všelijak pokoušejí takovému vývoji zabránit. Marně. Ghetta nevznikají z donucení jako za rabího Löwa. Spíš že jedni dávají přednost klidu a čistotě, kdežto jiní jeví sklon upravovat své okolí k svému nevalnému obrazu.

I jiná ghetta vznikají. Jestli to takhle půjde dál, stane se Německo zemí samých učenců, jelikož veškerí rodičové jsou odhodláni dotřískat nějak svého potomka k maturitě, kdyby hrom na koze jezdil. Mít naopak z dítěte člověka dělného je cílem pouze nemnohých, a když už, jen když to opravdu jinak ne a nejde. Příčinou není ani tak zvýšená touha po vzdělání ani chtivost kariéry; však on se dnes člověk na Západě dobře obživí, i když nezaujímá šprincíků nejvyšší. Starostlivější rodičové se především hrozí možnosti, že by jejich dítě bylo nuceno docházet na tzv. hlavní školu.

Bývali časové, že se z hlavní školy odcházívало do počestných řemesel a prostších povolání. Dnes... i v těch řemeslech už musíš umět něco víc než brát do ruky kladívko a šroubovák. Do leckterého učebního oboru se nedostaneš, nemáš-li aspoň reálku, a mnohé rovnou vyžadují maturitu. Jenže co s těmi, jimž nebylo shůry dvakrát dáno? Třeba jednoho dne úřady uznají, že povinná školní docházka je v jistých případech zbytečná; ale zatím trvá a nutí část mládeže trávit několik hodin denně v jakési počmárané, napůl zdemolované budově. Škola se jí říká spíš ze starého zvyku. Jinak je plná: brutálních part, terorizujících sebe navzájem a především menší děti. V televizi odkoukané agresivity; životní lhostejnosti a cynismu; ničitelského vandalismu, počátků narkomanských kariér; všech myslitelných

forem nekázně a zmatku zabraňujících, aby se kdokoliv čemukoliv naučil. Učitelstvo, ostatně na tomto stupni rovněž vybírané nikoli z nejzdatnějších, všemu flegmaticky přihlíží nebo ani už nepřihlíží. Ráznějších prostředků k vynucení kázně se už dávno v zájmu lidumilného liberalismu samo vzdalo a ví, že má co dělat s hajzlíky, na něž kárající slovo neplatí. Rovněž ví, že jeho úkolem není svěřené hajzlíky něčemu naučit, nýbrž je nějak dochovat do kýženého naplnění povinné školní docházky a poté je ponechat osudu, jenž jim byl takto liberálně upečen. Není divu, že zodpovědnější rodiče se snaží své potomstvo před ním uchránit děj se, co děj.

Nezaměňujme příčinu za následek. Tato a rozličná jiná ghetta se nevytvořila proto, že ti, kteří se v nich ocitli, ztratili své tradiční morální hodnoty. Ocitli se v něm, neocitnout se nemohli, protože jejich lidská kvalita na víc než na to ghetto nestačila; protože ti, kteří se mohli vykázat kvalitou vyšší, se od nich oddělili. Vykvašení všech záporných lidských vlastností, od špíny a pouliční brutality až po nezáměr o vlastní budoucnost je už jen výsledkem toho oddělení. Ano; co ale teď s tím? Jak udělat z Roderbruchu zase čtvrt pořádnou, v níž bydlet by nešlo o život a o žaludek? Poslat policajty, ať honí násilnické bandy? Přemalovat počmárané školy? Uklidit sajrajt po parcích a domovních chodbách? To všechno se jakž takž děje, ale není to nic platné. Nebo... ukázat příklad? Zřídit kluby mládeže, aby se nepotloukala po ulicích? Nabídnout jí kursy šití či amatérského hrncířství, aby měla čím jiným naplnit volný čas než povykováním na rozích? Nečiňme si šlechetných, leč zbytečných nadějí: do kursu hrncířství se přihlásí dvě tři zvědavé důchodkyně, ale ti, o jejichž povznesení jde, se na ně vykašlou. Poslat tedy zvláště vybrané pastory kázat o nedělích před hospodu? Zkuste to. Byl by ovšem prostředek opačný, leč nepochybně účinný: vzít za ucho občany odstěhovavší se z ghett do dražších, ale příjemnějších končin, a znovu je tam usídlit. Jenže to by asi bylo nutno je ukovat na řetěz. Nic platno: je třeba vzít na vědomí, že jisté čtvrti jsou takové, jaké jsou, lepší že sotva budou, spíš horší. Vyhnout se jim obloukem, neposílat tam děti do školy, nechodit nakupovat, ani kdyby tam dávali buřty zadarmo. Že se tak propast mezi ghettem a jeho okolím jen ještě prohloubí? Asi ano. Ale ona se, víme, prohlubuje zevnitř, ne zvenčí. Zvenčí toho můžeme litovat, ale změnit nemůžeme nic. Ani tresty, ani výchovou, ani liberálním porozuměním a shovívavostí.

Protože ono nejde o chybu či omyl, jež by bylo možno správnými prostředky napravit. Jde o vývoj, bohužel, nejspíš přirozený a nevyhnutelný. O zákonitosti, jež definoval nebožtík dědeček Darwin na rozličném živočišstvu; jenže ony platí i pro naši společnost, neboť ani ona není nic jiného ani lepšího než kus přírody. A zákonitostem nezabráníš tím, že někde postavíš hrázku sociálních opatření či milosrdného pochopení. Můžeme chtít či nechtít, můžeme vzpomínat dědečkovské idyly, ale i nadále se bude rozvírat propast. Zahradní čtvrti budou i nadále o to příjemnější a úpravnější oč bude ghetto špinavější, brutálnější, neobyvatelnější. Kriminalita bude i nadále stoupat, morální zchátralci chátrat, až ztratí i poslední špetku slušnostních zábran. Až se už do ghett nebudou odvažovat popeláři ani pošťáci, až se rozloží a rozpadne jakákoliv místní správa, až zavřou krámy – beztak je co chvíli někdo vykrade – až i policie bude objíždět obloukem, jelikož veškeré zásahy beztak nepovedou k ničemu. Pak...

Je těžké odhadnout, co přijde za tím pak. Snad lidem jednou dojde trpělivost a postaví kolem ghett nějaký plot. Něco podobného, posloucháme-li pozorně signály doby, se zdá přicházet. Vrchu se zdá nabývat převratná idea, že nenapravitelné gaunery a příživnické chytráky není účelné ani napravovat, ani trestat, jelikož obojí ztratilo účinnost; že je nutno se jich prostě zbavit. Oddělit se od nich, nechat je, ať si žijí podle svého, ale už jen mezi sebou. Což by ve svém důsledku neznamenalo víc než dokončení současného vývoje: vytvoření dvojí společnosti. Můžeme ovšem pochybovat, je-li destruktivní a příživnický živel schopný jakoukoliv společnost vytvořit; i sotva si lze představit něco jiného než naprostý propad.

A není to ani nic nového. Od živého kmene vývoje se vždy oddělovaly slepé, suché a neplodné větve, chvíli ještě všelijak bujely, až zanikly. Západní společnost, zdá se, dospěla do stadia oddělování slepých větví. Ještě sebou škube, ještě o tom nerada slyší, ještě by chtěla nějak dojít k pohodlnému ideálu rovnosti, pohody, neměnnosti, ale své vlastní proměně nezabrání. Náš svět přejde do světa příštího, ať chceme nebo ne, stejně jako dědečkovský svět přešel do našeho. Změna ještě neznamená konec, draží proroci; a když, ne konec všeho a každého. Konce světa se rády prorokují, ale

nenastávají; něco vždy obstojí a vyvíjí se dál. Pokud jde o lidskou společnost, můžeme se ptát, která její odrůda to bude. A ať se dívám po světě kudy chci, nespatřuji žádnou jinou než tu naši sice pochroumanou, sice dosti povážlivě nahnutou, sice všelijak roztřesenou a sebe samu přísně kritizující, ale přece jen dost odolně fungující společnost západní. Už proto, že v oddělení od svých slepých větví dospěla nejdál, což je také důvodem té roztřesenosti. Už proto, že je schopná se kritizovat. Samochvalné společnosti vývoje schopné nebývají.

*

No, a slovo skutkem učiněno jest. Společenské nůžky se rozvírají, až strach pohledět, když se k domácím, do běžného života špatně nebo vůbec nijak zařaditelným jedincům, přidružili i nezvaní hosté z rozpadlých a polorozpadlých zemí, o jejichž zařaditelnosti je možno si myslet své. Nezačneme už jednou víc dbát budoucnosti vlastních dětí a dětí těch dětí, než kdekoho na povrchu zemském? Dívám se na stěnu hrdých staveb dneška... nepíše tam jakási ruka písmem ohnivým Mene, tekel, ufarsin? Běda pošetilcům! Běda těm, kdož se pošetilými nechávají věst!

KONEC

Italské zemětřesení

Neviditelný pes 10. 3. 2018 *Luděk Frýbort*

aneb Co jest populismus

Jakáž pomoc, tradiční témata zvednou ze židle už málokoho. Nelze v jednom kuse chodit na politický jarmark se sto let starým slibem – s námi se, draží voliči, budete mít líp! Drahé voliče spíš jímá starost, aby se měli vůbec nějak, neustane-li dost brzy přeplavování Evropy utečeneckými proudy. Jakž co nejnázorněji předvedly nedělní volby v Itálii, po nichž nezůstal v partajně politické stavbě bezmála kámen na kameni.

Bezmála proto, že si socialistická strana Partito Democratica jakž takž uhájila postavení mezi pěti nejúspěšnějšími stranami, třebaže ve stavu dosti oškubaném. Kde vlastně zůstali dříve tak dominantní Křesťanští demokraté? Jako by se po nich země slehla. Místo nich se v čele občanské přízně ocitly partaje a sdružení donedávna neznámá, spíše pravicová, ale starožitné dělení na levici a pravici už také pomalu přestává platit. Podstatné je, jak se kdo staví k nejožehavějšímu problému doby, jímž – jak již naznačeno – jsou masy uprchlíků z více či méně nefunkčních až i nadobro rozpadlých zemí Blízkého východu a severní Afriky. Itálie jim je nejbliž na ráně, takže i reakce jejich obyvatel je nejkritičtější. Obzvláště jim jsou proti srsti tzv. nevládní organizace, vyslouživší si titul „taxíky Středomoří“: loví uprchlíky z jejich potopením hrozících bárek a transportují je na italský břeh, aniž by se namáhaly požádat o souhlas úřadů, o širší veřejnosti pomlčivše. I nelze se diviti, že je řečená veřejnost poněkud nabroušená.

To ovšem nejde pod nos alianci politiků, neochotných ustoupit od stoleté praxe něco krásného slíbit a pak vysvětlovat, proč to nejde, žurnalistů stejně neochotných pálit si prsty něčím novým a nezvyklým, a intelektuálních nabadatelů s jejich recepty na lepší zítřky, jen kdyby je krucinálhiml už jednou ta obyčejná holota chtěla poslechnout. I rozlehlo se ozvěnou na italské volby: Populismus! Vlády v zemi Danteho se zmocnili populisté! Někomu by mohlo přijít divné, proč zrovna populismus (odvozeno z latinského *populus* = lid) má značit cosi pochybného, ba opovrženého, avšak nedivme se; nejeden duch spravedlivý je názoru, že lid ve své většině jest pitomý a svěřit mu správu věcí veřejných rovnalo by se sebevraždě. Přitom vláda všelijakých tvrdých pěstí a neomylných tatíčků národa už jaksi vyšla z módy; i jest nezbytno zařídit to tak, aby se vlček elitárního komanda nažral a demokratická kozička zůstala celá.

No, uvidíme ještě, jak to v té Itálii budou koulet dál; ono pokračování zřídka bývá stejně dramatické jako začátek. Jen to lze mít jak písmem ohnivým na zeď napsané, že maléry neřešené, pod koberec zametané, najdou svou vlastní dynamiku; a bylo-li možno jim po dobrém uvážení předcházet, nezbyvá pak než za nimi poslepu běžet. Tu se hned ukáže rozpor: hloupý lid (*populus*) vychází ve svých úvahách ze stavu, jaký je, kdežto jeho intelektuální elity ze stavu, jaký by dle jejich ušlechtilého zdání být měl. Mýlit se mohou obojí, a také že se mýlí; nicméně... nechce se mi užívat příliš

rozevlátého slova „pravda“, ale dejme tomu blíž skutečnosti bývá názor neřídící se přáními, ale beroucí věci, jaké jsou. Neboli ve velmi mnoha případech názor populistický.

Otázka zní: v jak mnoha případech? Tím se dosud nikdo nezabýval, a měl by. Než se začneme rozčítovat nad populismem, bylo by účelné vyzkoumat, jakým procentem je takto nazvaný postoj zastoupen ve veřejnosti. Nemýlím-li se zcela zásadně, bylo by to procento dosti vysoké, kdoví jestli ne většinové; i měli by jeho odpůrci přestat nad ním ohrnovat nosy, ale popasovat se s ním po demokraticku. Pro začátek by stačilo zbavit ono slovo přihany, jež na něm ať úmyslně nebo bez úmyslu ulpěla, zařadit je do celé škály názorů od krajnosti do krajnosti a učinit předmětem diskuse. Co z ní vypadne, podrobit zkoušce použitelnosti, neboť ne vše, co je teoreticky možné, v praxi obstojí. Napadá mě při té příležitosti – ale to už trochu šaškuju – co takhle založit, řekněme, Národní stranu populistickou? Kdyby se zasazovala o postupy, jak o nich byla řeč výše, nemusela by být bez vyhlídek.

Ale i bez ní lze očekávat, že vlna, řekněme, nekorektního přístupu k uprchlické otázce se bude šířit do dalších zemí tohoto kontinentu, až bude celičká Evropa z konce na konec populistická. To by, povím vám, vůbec nebylo špatné. Příliš se v posledních desetiletích politika i veškerý občanský život soustředily na ideální stránku věcí, a skutečnost jaká je, upadla v opovržení. Výsledkem je rozštěpení společnosti na elitu, mající za všech okolností pravdu, i když kváká nesmysly, a beztvary dav, nemající pravdy ani za nehet; a kdyby se něco takového začínalo zdát, zmaže se to štětkou populismu. Jak se to srovnává se zásadami demokracie, sudtež bohové.

Bylo by na čase udělat v tom nějaký pořádek. Připustit, že překročil-li ten či onen problém určitou krajní mez, je naléhavě třeba jej řešit, nemá-li se rozrůst za hranice jakékoliv řešitelnosti. Řešením pak není vydloubávání světlejších stránek jako rozinek z koláče a opomíjení znepokojivých, nýbrž opak: světlejší stránky problému nechat být, s tím se tedy zaplaťpánbůh peklovat nemusíme, a soustředit se na znepokojivé. Důsledně, padni komu padni, i kdyby měla být porušena posvátná tabu, jakých ušlechtilí duchové nadělali kolem uprchlických patálií velkou sílu. Že jsou uprchlíci, začlenivší se úspěšně do hostitelské společnosti a pracovního procesu... nu, tak tedy jsou, budiž jim požehnáno. Spíš ale našince hněte pomyslení na mnohonásobek těch, kdož se začlenit buď nedovedou, nebo ani nechtějí a odmítají, pokládající svůj vlastní životní styl a své náboženství za vysoce nadřazené všemu, co jim může nabídnout jejich nový, dobrovolně zvolený domov... až na ty prachy, ovšemže.

Čímž jest udeřen hřebík na hlavičku. Někteří běženci opravdu prchají před bídou a rozvratem v jejich domovských zemích – pak je ovšem namístě otázka, co je rozvrátilo; nebyly-li to náhodou jejich vlastní náboženské a klanové tahanice. Převážně však hledají bohatší, sytější živobytí; a my se musíme raději dřív než později rozhodnout, kolik a v jakém výběru jich můžeme přijmout, mají-li si naše země zachovat svůj tisíciletí vývoje daný charakter. Holé a nepřikrášlené skutečnosti, opakují znovu, musí být dána přednost před ušlechtilými, leč nereálnými ideály.

Italská veřejnost, jak zřejmo z volebního výsledku, tyto souvislosti pochopila a vyvodila z nich závěr. Dojdou-li k němu i další evropské veřejnosti... počkejme si. Nějakých voleb, ať státních, zemských či krajských, se pořádá do roka několikero; musel bych se sakramentsky mýlit, kdyby jak čas jde a nové důkazy se vrší, také v nich se uprchlická problematika nestala hlavním tématem přede všemi otázkami sociálními, rozpočtovými, nebo co tak ještě nepřiliš dávno cloumalo myslmi lidskými. Že pak ti, kteří rozumějí všemu líp než hloupý občanek, spustí pokřik „Populismus! Populismus!“ je jisté jak amen v otčenáši, ale netřeba se tím vzrušovat. Jest populismus slovní skořápka, jež jsouc rozlomena ukáže se, že její jádro vyhnulo, pakli v ní kdy jaké bylo.

Toto je/není krize...

Gatestone Institute 12. 3. 2018 *Bruce Bawer*

V období patnácti let po napoleonských válkách došlo k řadě komplikovaných událostí – mezinárodním jednáním, významným výměnám území, úmluvám, nepoko-

jům, vojenským potyčkám a nakonec i ke krátké revoluci. Toto vše vyústilo v překreslení hranic Spojeného království nizozemského a vytvoření nové země s názvem Belgie. I ve svých nejlepších časech to byla země fatálně rozdělená na francouzsky mluvící jih a vlámsky mluvící sever, jejíž obyvatelé necítili vzájemnou soudržnost. Když se objevila myšlenka Evropské unie, tak byla Belgičany nadšeně přijata. Belgičané přivítali přeměnu svého hlavního města na hlavní město EU hlavně proto, že měli daleko méně národního citění než jejich sousedé v západní Evropě a zároveň cítili nebo doufali, že by jim EU mohla uměle propůjčit něco z výjimečnosti, kterou jim jejich vlastní dějiny a kultura nedokázaly poskytnout.

Dokonce i dnes, kdy jsou občané západoevropských zemí vychováváni k internacionalismu, však někteří z nich vykazují přinejmenším občasně známky národní hrdosťi: například když davy po celé Velké Británii zpívají během vysílání závěrečného koncertu hudebního festivalu BBC *“Last Night of the Proms”* hymnu *“God Save the Queen”* (Bůh ochraňuj královnu), neoficiální hymnu „Jerusalem“ nebo patriotickou píseň *“Land of Hope and Glory”* (Země naděje a slávy), nebo pohled na francouzský parlament spontánně zpívající hymnu „*La Marseillaise*“ po masakru v kanceláři časopisu Charlie Hebdo. Takové obrazy jsou v Belgii k vidění jen zřídka. Zdá se být příznačné, že zatímco zákonem stanovený poměr stran belgické vlajky je 13:15, většina vlajek vlajících nad vládními budovami má poměr stran 2:3. Jinými slovy, Belgičané se neobtěžují dát ani své vlastní vlajce správné proporce.

Často se poukazuje na to, že pokud jsou muslimové na západě vášnivě oddáni svému náboženství, kultuře a hodnotám více, než západní nevěřící principům své vlastní civilizace, pak je tato civilizace odsouzena k zániku. Tváří v tvář islámské hrozbě je zde oprávněný důvod obávat se o téměř každý národ západní Evropy; ale s ohledem na vyprázdňenost belgické identity je Belgie místem zvláštního zájmu. Není jen hlavním sídlem orgánů EU, je také základnou evropských džihádistů (citace z článku Soerena Kerna z 23. března 2016 pro Gatestone Institute – *„Proč je Belgie základnou pro evropské džihádisty“*). Kernův článek se objevil den poté, co členové ISIS v Bruselu spáchali tři sebevražedné pumové útoky a zabili 32 lidí (bez teroristů) a zranili více než 300 osob.

Čtyři měsíce před tím přišlo o život 137 lidí při teroristických útocích na divadlo Bataclan a další cíle v Paříži. Stopy zavedly vyšetřovatele brzy zpět do bruselské čtvrti Molenbeek, kde muslimové tvoří většinu obyvatel.

Belgický premiér Charles Michel to komentoval slovy: *„Téměř pokaždé je tady napojení na Molenbeek.“* Stefan Frank poznamenal, že Molenbeek je považován za *„evropskou továrnu na teroristy“*. A francouzský novinář Éric Zemmour ironicky navrhl, aby Francie místo Rakky bombardovala raději Molenbeek.

Dokonce i deník New York Times psal o neúčinnosti belgického protiteroristického boje a poukazoval na chronickou laxnost, přehazování zodpovědnosti a zmatky, které jsou viditelné na všech úrovních orgánů státní správy.

Terorismus je však jen nejviditelnější stránkou islámského migračního přílivu do Belgie. V prosinci psal belgický novinář Drieu Godefridi o Bruselu jako o městě *„rychle sestupujícím do chaosu a anarchie“*. Jen v listopadu došlo ke *„třem velkými nepokojům a rabováním“*, což odhalilo skutečnost, že *„bezpráví... se stalo v Bruselu novou normou“*. Vojáci v ulicích hlídkovali, ale neodvažovali se zasáhnout: *„Kdyby voják skutečně ublížil někomu, kdo rabuje, pravděpodobně by byl veřejně potrestán, pranýřován médii, odsouzen a s ostudou propuštěn.“* Když se během televizní debaty snažil jeden z mála přímo mluvících politiků poukázat na zjevnou souvislost mezi tímto bujícím nepořádkem a přistěhovalectvím, moderátor na něj doslova křičel, že *„migrace není předmětem diskuse... MIGRACE NENÍ PŘEMĚTEM DISKUSE, A DOST!“* A pak přenechal slovo *„islámské básnířce“* v muslimském závoji, která přičítala problémy města skutečnosti, že město nepřijalo lidi jako ona s otevřenou náručí. *„Diváci poté dostali pokyn, aby jí zatleskali.“*

Za těchto okolností by nemělo být překvapením, že jeden z nejsilnějších hlasů v Belgii dnes patří nadaci založené v roce 2014, která se jmenuje *Ceci n'est pas une crise* (CNPC – *„Toto není krize“* – je záměrný odkaz na slavnou malbu *Ceci n'est pas un pipe* – *„Toto není dýmka“*, jejímž autorem je nejslavnější belgický umělec René Magritte.) Je tedy Belgie v průšvihů? Je Brusel špinavá díra? Je Molenbeek devátým kruhem pekla? *Právě naopak!* Podle CNPC *„spíše čelíme přeměně na nový sociální model než přechodnému nefunkčnímu období“*. Ano, nedávné společenské změny

„zničily mnoho struktur, které formovaly naše každodenní životy a vytvořily základ našich identit, což vedlo ke ztrátě směru a pocitu úzkosti“. „Zjednodušující rétorika“ populistů představuje tuto změnu jako konfrontaci mezi „námi“ a „těmi druhými“, a tím se z nás stávají nacionalisté a xenofobové a oni se stávají „nepřáteli“. Je nám doporučováno opustit poslední stopy naší staré společnosti s tradičními „sociálními“ rolemi a „způsoby myšlení“ a „současnými normami“ a učit se rozvíjet „otevřenou identitu“ a „vnímat diverzitu jako obohacení, které přispívá ke zlepšení naší společnosti“.

Jeden ze zakladatelů CNPC, karikaturista Le Soir a televizní komentátor Pierre Kroll, to vysvětluje takto:

„Žijeme v době, kdy se nad námi vznáší neustálý pocit krize, otřesů a hlubokých změn, které vedou ke vzrůstající všeobecné tendenci oplakávat minulost a fantazírovat o „uklidňujícím“ návratu k pevným hodnotám, uzavřeným hranicím a zjednodušující rétorice. Ti, kteří vědí, že tato „krize“ není ve skutečnosti krizí, že se svět nikdy nevrátí k minulosti (naštěstí!), musí ostatní lidi přesvědčit, aby pochopili, že potřebujeme více Evropy a ne méně, že místo vzájemnému vyhýbání se musíme naučit žít společně, musíme být optimističtí a odhodlaní.“

Je vždy snadné uvěřit, že krize není skutečnou krizí, když patříte mezi kulturní elitu, která žije v bezpečné luxusní čtvrti a která se nikdy nepotká se ženami nucenými chodit v burce, s dívkami nuceně podrobenými ženské obřízce a sňatkům se svými vlastními bratrance, nebo s „mladíky“, kteří mlátí židy, bijí homosexuály a obtěžují své učitele a spolužáky. Jak je snadné pro privilegované lidi kázat diverzitu těm, kteří v takovém chaosu musí žít každý den!

Kdo stojí za CNPC? Prezident CNPC je Jean-Pascal Labille, profesor a bývalý ministr. Je komické, že navzdory všem prázdným řečem o rozmanitosti a dokonce o „superdiverzitě“ (módní termín, který CNPC přímo miluje), Labille a dvacet dalších členů výkonného výboru CNPC jsou všichni etnickými Evropany. Pohybují se v prostředí sociologie, filozofie, ekonomie, zoologie, architektury, obchodu, médií, divadla a politiky. Někteří z nich jsou členy Evropského parlamentu. Jeden z nich stojí za strašným belgickým zákonem o eutanázii – nejvíce „liberálním“ na celém světě.

CNPC uskutečnil v minulém roce podrobný průzkum týkající se islámu, přistěhovalectví a s tím souvisejících témat; z výsledků 141stránkové zprávy vyplývá, že 63% etnických Belgičanů považuje islám za ohrožení své národní identity a jen 12% jej považuje za „kulturní obohacení“. Závěr CNPC: Belgičané mají stále větší strach, jsou xenofobní, nepřátelští vůči „jiným“ a patologicky se topí v „proti-muslimské paranonii“.

CNPC neprovádí jen studie. Vydává také časopis s jednoduchým názvem *Revue*. Jeden z prvních článků sloužil jako optimistické poselství: zastavení imigrace není „reálné“. Uzavřené hranice „maří... sen o všeobecných a nezadatelných lidských právech“. Víra v nacionalismus je „nebezpečná fikce“. Národní stát? „Anachronismus.“ Časopis *Revue* při hlasování o brexitu utrpěl šok. Po volbě Donalda Trumpa prezidentem, jehož „oči se dívají do minulosti“, časopis *Revue* našel útěchu pouze v myšlence, že jeho prezidentství přinutí Evropu, aby „vzala svůj osud do vlastních rukou“. V nejnovějším čísle marocko-belgická politoložka Fatima Zibouh dokonce oslavuje Molenbeek a tvrdí, že ti, kteří vidí pouze jeho roli továrny na teroristy, „nepochopili“ jeho „mnohostrannost“, zejména jeho kulturní život, pro který je „příznačná jak jeho výbušnost, tak jeho rozmanitost“. Kulturní události, poznamenává dále, nejsou jen kulturními událostmi – jsou také „rozvrtnými... politickými nástroji“, které mohou napomoci v posunu k vytoužené společenské přeměně.

V *Revue* je také nespočet článků o „antiimigračních“ a „antiislámských“ stranách v Evropě. Jediné téma, o kterém se nikdy časopis nezmínil, je samotný islám. Na obálce jednoho vydání časopisu z r. 2016 je čtyřobrázkový komiks, který stojí za zamyšlení. Jde o konverzaci dvou dívek. Na prvním obrázku dívka A říká: „Nejsem rasista“, a pak dodá „ale“. Načež dívka B zakryje dívce A ústa a říká: „Pst.“ Na posledním obrázku stále zakrývá ústa dívky A – vypadá to, že za použití síly – a dívka B říká: „Z toho neplyne nic dobrého.“ Dívka A se zjevně chystala poukázat na něco, co pozorovala ve svém okolí, ačkoli věděla, že někteří lidé, ať právem či neprávem, by ji mohli považovat za rasistku. Ať už to bylo cokoli, CNPC souhlasí s dívkou B: Nejlepší je mlčet. Držet hubu. Nechat si to pro sebe. Je to ubohý a zbabělý způsob, jak reagovat na skutečnost, ale v dnešní západní Evropě je to bohužel rozšířený vzorec

chování – a přinejmenším v jistých společenských kruzích ubohé malé Belgie se tento vzorec chování stal posvátným.

Bruce Bawer je autorem nového románu The Alhambra. Jeho kniha „Zatímco Evropa spala“ (2006) se stala bestsellerem New York Times a dostala se také do finále soutěže o cenu National Book Critics Circle.

Překlad původního textu: “Belgium: How Low Can a Low Country Get?”

Překlad: Iveta Racková

Travičská velmoc

Neviditelný pes 16. 3. 2018 *Tomáš Guttman*

Rozsahem podvodnosti a surovosti nemá ruský stát v historii obdoby, ale část komentátorů to nechce a nemůže vidět.

Člověku třebas jen povrchně sledujícímu zprávy nemohla uniknout alespoň jedna ze tří následujících událostí. Prvá: v únoru 2014 distribuovala ruská vláda během zimní olympiády v Soči sportovcům doping, přičemž uložště vzorků i laboratoř postavila předem tak, aby tajná služba mohla vzorky v noci vyměnit za předpřipravené vzorky stejných sportovců bez drogy. Druhá: 15. února 2015 byl blízko Rudého náměstí v Moskvě ostentativně zastřelen Boris Němcov, vůdce opozice proti Putinovi. Třetí: 4. března 2018 byl v Londýnském parku otráven bývalý ruský občan a jeho dcera nervovým jedem vyvinutým v Rusku zvaným Novičok; ohroženy při tom byly desítky náhodných britských občanů. Jde o tři z mnoha příkladů flagrantního porušení mezinárodních zákonů i základních pravidel slušnosti. Nejstrašidelnější na ruském použití lži, jedu a dýky je jeho samozřejmost a ostentativnost. Vraždy jsou ostentativní, aby varovaly, a z podvodů čiší přesvědčení, že Rusku patří vše, třebas i medaile získané pomocí chemie a tajných služeb. Navzdory uvedeným příkladům si část veřejnosti barbarskost Ruska nepřipouští, a mnoho publicistů toto nevědomí podporuje vytvářením dojmu, že spory Ruska se Západem jsou jen dozvukem studené války a že občasné negativní zprávy o Rusku jsou jen dozríváním toho starobylého jednostranného pohledu. Proruští publicisté se rádi uchýlí k bajkám o ruském bohatýru, který železnou pěští rozdrtil nacisty u Stalingradu a tak zachránil svět, což se nedá vymazat anekdotickými historkami o drobných ruských přehmatech. Polovina Čechů již ani nepamatuje zotročení Česka v letech 1948-1989 – což byl jeden z těch drobných přehmatů.

Jeden publicistický příklad za všechny je článek Jana Schneidera Rus do sebe nechá bušit na Neviditelném psu ze dne 3. 3. 2018. Autor na Rusech obdivuje to, že jejich národním sportem jsou šachy, zatímco americkým národním sportem je pouze baseball. Chválí Varšavskou smlouvu a obviňuje NATO z rozpínavosti. Sestřelení civilního letadla nad Ukrajinou v roce 2014 a zabití 298 cestujících označuje autor za součást americké propagandy, stejně jako organizované používání dopingu v Rusku; svá tvrzení dokládá aforismy známých herců. Obdivuje Severní Koreu a tvrdí, že by se obě Koreje snadno dohodly bez západního štvání. Američané jsou „kovbojové“, jsou bez historie, jsou terorističtí, krutí a hysteričtí. Autor dokonce tvrdí, že Američané se po invazi do Iráku přijeli do Prahy poradit, jak postupovat, ale radami pražského think-tanku, v němž zřejmě pracoval i pan Schneider, se neřídili, a proto prý dopadli špatně. Jediným Američanem, kterého si autor váží, je boxer Muhammad Ali, a s ním srovnává Rusko (vzhledem k nízkému IQ Aliho nejde o velkou lichotku): „...vraťme se k Rusovi. Ten stále drží a drží, nechá do sebe bušit, ale na nohách stojí. Pamětníkům to cosi připomíná... Všichni tuší, jak to asi dopadne.“ Ano, autor předvídá, že bájně Rusko nakonec navzdory všemu vyhraje jako ten bájný muslim, jako vyhrálo u Stalingradu. Navzdory čemu? Navzdory sestřelení civilního letadla? Navzdory ruské podpoře pro Severní Koreu, která zotročila 20 milionů lidí? Navzdory státem vynucenému dopingu a falšování sportovních výsledků? Navzdory nesčíslným vraždám protivníků i stoupenců?

Na to, že je Jan Schneider bezpečnostním analytikem, jsou některá jeho tvrzení nepochopitelně naivní. Ve svých životopisech například tvrdí, že byl z venkova, a proto si jej StB za komunismu nevšímala, i když byl postupně přítelem téměř všech lidí, kteří nakonec skončili ve vězení nebo ve vyšetřovacích celách. Autor se chlubí, že deset let opisoval pro Egona Bondyho texty, jejichž byl prvním čtenářem, ale že

Bondy pracoval pro StB v letech 1952-1955, 1961-1968, 1973-1977 a 1985-1989, autorovi nevádí. V rozhovoru se Stanislavem Novotným v roce 2015 Schneider řekl: „Kdo byli ke spolupráci s StB přinuceni, zasluhují úctu, kvůli tomu, co si vytrpěli...“, a dále: „klobouk dolů před těmi, kteří spolupracovali s StB a komunisty, protože věřili...“

Pro oběti ruských zločinů není důležité, jestli se na jejich hroby plive kvůli naivitě, víře nebo jiným důvodům. Mladým by se měla připomínat fakta, protože jinak se stanou hříčkou v rukou (naivních či jinak nebezpečných) publicistů a politiků. V mnoha dokumentech (viz níže) si mladí mohou přečíst, že oslavovaní ruští bohatíři posílali vlastní ženy a děti zmrznout za polární kruh, dělali sadistické pokusy s jedy na vlastních občanech, stříleli děti, vyhlazovali vesnice pomocí kulometů a jedovatých plynů, vyklešťovali kněze, zavraždili stovky tisíc vlastních vojáků za to, že upadli do zajetí, a organizovali pochody smrti pro národnostní menšiny; například počet zabitých za Stalina představoval 15% ukrajinské populace a asi 50% kazašské populace. Informace o těchto „přehmatech“ podávají často ti, kteří je v dobré víře pomáhali organizovat. Během druhé světové války znásilnili Rusové milióny žen. Rusko prošlo organizovanými hladomory, utajenými zemětřeseními a strašlivými průmyslovými katastrofami. V chaosu Černobyli zemřely desetitisíce; někteří mladíci ztratili kůži a před očima příbuzných křičeli a umírali, nedostali v nemocnici ani prostředky na utišení bolesti a někdy ani vodu na utišení žízně. Rusové nestačili technologicky civilizovanému Západu, a tak se snažili držet krok pomocí špionáže, podvracení a násilí, což jejich obdivovatelé po celém světě (v dobré víře?) dodnes popírají. Kliše o „honu na čarodějnice“ za doby mccarthismu okamžitě prozradí milovníka Ruska. Milovníkům špionážních příběhů a bezpečnostním analytikům často imponuje, že do půl těla nahý Putin jede na koni jako kovboj (kterým by pohrdali, kdyby byl Američan), zabývá se bojovými sporty a kašle na zbytečné žvanění, jakým se vyznačují údajně úpadkoví Američané.

Mladým je třeba říci, že USA jsou vojensky i technologicky silnější než zbylý svět dohromady, což je štěstí, protože jde o humanistickou kulturu, která již třikrát spasila západní civilizaci mezi lety 1918 a 1989. Mladým je třeba vysvětlovat, že získávat medaile podvodem, jak to činí Rusko, je opovrženímhodné, a že ohrožování občanů nervovými jedy na cizím území je téměř výzva k válce. Rusko nikdo neohrožuje více, než jeho vládnoucí elity, a nic než odpor a bojkot západního světa, jako za časů presidenta Reagana, neudrží agresivní Rusko v mezích. Mladým je třeba ukázat, nejlépe na příkladech, kterých je více než dost, že sympatizanti s Ruskem, ať již z Česka nebo ze zahraničí, buď prošli ostrým brainwashingem, na jehož překonání jejich inteligence nestačí, anebo byli s komunistickým režimem či jejich rozvědkami nějak spjati, a proto nemohou či nechtějí ruskou necivilizovanost vnímat.

Mladým je třeba zdůraznit, že ruská vláda je zcela zločinná a že je z hlediska morálky na opačné straně než Západ, i když to může mnoha filosofujícím analytikům a publicistům připadat jako zastaralé a černobílé vidění krásného barevného světa.

Zpátky ni krok

Neviditelný pes 17. 3. 2018 *Pavel Chrastina*

Soudruzi marxisté už zase někam pochodují. Kupředu, levá. Všimněte si, že po celý ten čas, kdy tu jsou, pořád odněkud někam pochodují. A myslí si při tom, že je to dopředu. Ke svému pochodování si zpívají půvabné písně hemžící se lepšími zítřky, zářivou budoucností, novým lepším světem zejména pro ty mladé a různými jinými pochybnými pitomostmi. Kdysi to začalo onou písní, co si z ní Francouzi udělali svou hymnu, a pak to pokračovalo přes různé další skvělé výtvořky, kde na stožáry světa lítaly rudé vlajky a soudruzi šli stále vpřed, vpřed a vpřed, dokud se celý ten podvod neprovalil a nakonec to celé neselhalo.

Oblíbeným zaklínadlem soudruhů bylo a stále je slovo pokrok. Jeho obsah však účelově vyprázdnili tak, aby se myslelo, že to, co je před námi, či spíše před nimi, je za každou cenu lepší než to, co už zde jednou bylo. I kdyby se to, co už tu bylo, osvědčilo třeba tisíckrát. Nevadí. Zařadíme zpátečku, přemalujeme to na červenou a zkusíme to prodat v rámci našeho radostného pokroku znovu. Jenže, jak kdysi chytře napsali v jedné své písni V + W: „Nikdy nic / nikdo nemá / míti za definitivní.“

Řečeno jinak, všechno na světě je relativní, takže, přátelé, ono není zdaleka všechno, co je nám za pokrok předkládáno, ve skutečnosti pokrokem.

Obecně vzato, každý pokrok se měří vývojem v čase. V případě přírodních věd se časem opravdu můžeme dopracovat k čemusi lepšímu. Existuje také zákon, že většina přírodních dějů sleduje tzv. exponenciální křivku, takže celý proces se od jistého bodu změny stále zrychluje. Příkladem budiž technologický pokrok lidstva od dob první průmyslové revoluce. Za bod změny je zde považován konec druhé světové války. Podívejme se například, kam jsme dospěli v letectví nebo třeba v raketové technice za pouhých sto dvacet let, a k jakému urychlení vývoje došlo právě od roku 1945.

Ovšem ve společenských vědách se ve jménu pokroku dostáváme někam naprosto jinam. Připomíná mi to situaci, jako když v úplně špatných botách tryskem vběhne na vzorně vyleštěné kluziště. Ono je pak možné úplně všechno, a vy jistě dobře tušíte, co se nejpravděpodobněji stane. Ano, uklouzneme a nabijeme si hubu.

Soudruzi euromarxisté, jinými slovy evropští levicoví liberálové, se rádi zaklínají pokrokem a zvláště tím, že ten jimi řízený pokrok je nezbytný. Přirozeně nás musí zajímat odpověď na shora zmíněnou otázku, zda onen pokrok skutečně pokrokem je. Může totiž jít o metodu „jeden krok dopředu a dva zpátky, a tak soudruzi stále vpřed“, až se z ničeho nic náhle ocitneme ve středověku.

Hlavní součástí jejich staronového pokusu o globální revoluční změnu je vytvoření tzv. „nového člověka“. Nového tím, že se nechá snadno ovládnout „pokrokem“ posvěcenou vládnoucí elitou ve jménu čehokoli, protože se „dobrovolně“ zřekne všeho, co ho až dosud činilo svobodným a plnoprávným jedincem, kterému se říká člověk. Zřekne se svého práva svobodně myslet, svobodně promluvit, práva bránit se proti útočníkovi při napadení a také práva použít zbraně, je-li při napadení použita zbraň. A nakonec se zřekne celé demokracie a stane se snadno manipulovatelným otrokem.

Sociální inženýrství jsme zažili už za marxisty Lenina, za nacionálního socialisty Hitlera a fašisty Mussoliniho, za Stalina a dalších pokračovatelů jeho marx-leninského komunismu. Velmi dobře víme, kam to všechno vedlo. Příroda si jaksi poručit nenechala a obrovské množství nevinných zaplatilo za tyto experimenty svými životy. Dvě celosvětové války, řízené vyhlazování celých národů, vzpomeňme jen na židovský holocaust, nekonečná řada menších válek a konfliktů i v době údajného míru, ve všem najdeme stopu tvůrců socialistických utopií, které mají nakonec nastolit nějaký domněle spravedlivější řád.

Každý, kdo není od přírody vrah nebo podobný psychopat, snadno pochopí, že tohle se už nikdy nesmí opakovat. Zkusme pohlédnout na současný svět poučení právě těmi lekcemi, které způsobily tolik utrpení a poznamenaly celou naši planetu. Jenže i když odložíme růžové brýle sociálně utopického pokroku a pohlédneme kriticky a spravedlivě otevřenýma očima okolo sebe, co uvidíme?

Marxovi pohrobci znovu vystrkují rohy a chtějí navzdory všem historickým zkušenostem opět měnit náš svět k obrazu svému. Nejenom že nevyhynuli, nejenom že se krachem svých teorií nepoučili, ale naopak, bez velikého humbuku se namnožili v příšeří universitních zdí zejména v zemích demokratického Západu. Našli si způsob, jak zneužívat určitých slabin na první pohled bezbranné demokracie. Z mnoha často i renomovaných učilišť, zabývajících se především humanitními obory, nadělali Marxovi pohrobci ve jménu svého velikého učitele a jeho komunistických pokračovatelů neomarxistické páté kolony bující jako nezastavitelná rakovina na západní akademické půdě. A nejenom tam, ten společensko-vědní mor se v poslední době přelévá i k nám.

Celý ten proces trvá v západním světě už nejméně čtyřicet let. Celá osmdesátá a část devadesátých let jsem strávil v australském a kalifornském exilu a mnohé z toho, o čem teď píšu, jsem zažil osobně. Marxistický nápor na školství byl zprvu nenápadný a plíživý, postupoval jen krůček po krůčku. Teprve když noví soudruzi usoudili, že si na vysokých školách vychovali dostatek oddaných následovníků, nastalo období jejich útoku na státní správy západních demokracií. A to byl pouhý začátek.

V Čechách jsme důsledky tohoto tažení začali vážně pociťovat na vlastní kůži o mnoho let později; za zlom bych považoval až náš vstup do Evropské unie. Neomarxisté nás nejprve chytili do pasti přesně podle starého přísloví „když ptáčka

lapají, hezky mu zpívají“. Poté však začali okamžitě pilně pracovat. Na našich katedrách společenských věd to dlouho vypadalo, že nejde o nic zvláštního, protože studovat starý marxismus je z hlediska historické paměti údajně dobré. Ovšem v univerzitních posluchárnách se začalo dít něco mnohem horšího. Někteří soudruzi pedagogové začali tu nejmladší generaci, která je ve své nezkušenosti a naivitě přirozeně náchylná k radikalismu všeho druhu, systematicky převychovávat. Podobně jako za časů vlády komunismu. Stačilo jen šikovně podstrčit studentům ten či onen pečlivě oprášený revoluční „světový názor“ a bylo hotovo. Dál se ta choroba už dokáže v mladém organismu nějakou dobu šířit sama.

Soudruzi vymýšlejí nové pseudovědecké disciplíny se vzosně znějícími názvy. Vznikají feministická genderová studia, přednáší se předefinovaná antropologie, životní styl některých exotických domorodých kmenů, který se mnoho nezměnil od doby kamenné, je vydáván za kulturu srovnatelnou s tou naší, leckde existují i právní kurzy pro budoucí ekoteroristy, atd. atd. K úspěšnému dosažení akademického titulu v těchto nových disciplínách jsou čím dál tím méně potřebné skutečné znalosti, důležitá je jen ideologická oddanost levicově smýšlejícím „pedagogům“. Mnohé doktorandské práce z těchto oborů jsou plné balastu a s bídou dosahují úrovně maturitní eseje středoškoláka před nějakými dvaceti či třiceti lety. Nepřipomíná vám to náhodou něco, co jsme zde už jednou měli a také se tomu říkalo studium filosofie? Nu, vzpomeňme přinejmenším na VUML. Pro ty mladší: Večerní universita marxismu-leninismu.

A základní školství? Boj o „nového člověka“ začíná u marxistů už v mateřské školce. Protože hlavní hybnou silou současné revoluce staronových revolucionářů je „nový proletariát“ většinou islámského vyznání, vše začíná infiltrací prvků tohoto náboženství do osnov školní výuky. Děje se to prostřednictvím různých, k tomuto účelu založených, „neziskovek“ placených záhadnými zahraničními „dárci“, které nabízejí školám zdarma své „speciální kurzy“. Potřebují k tomu jen jedno: aby byla normální výuka na týden či dva přerušena a děti byly dány k dispozici importovaným „mezinárodním“ lektorům. Tam se děti nejspíš dozví, jak dobrý bůh je Alláh a že mu patří všechno na světě včetně těch dětí samotných. Nikdo jim ale neprozradí, že islám je násilná ideologie, která nemá žádný jiný cíl, než odstraňovat jiné společenské formy. A bezelstně důvěřivé dítě pak kreslí obrázky českých vesniček s mešitami místo kostelíků, aniž by tušilo, jak hanebně je podváděno. Nemohl jsem uvěřit tomu, že by některý ředitel mohl něco takového ve své škole dopustit, ale spletl jsem se. Nejen ve Skandinávii nebo Německu, ale i u nás se už něco podobného v několika školách děje.

Všechno to zároveň souvisí se zaváděním tzv. inkluze, jak jinak než podle bruselského „doporučení“, do celého našeho základního školství. Pod záminkou pomoci našim vlastním dětem se tak ve skutečnosti připravuje půda pro absorbování nekonečného proudu dětí nelegálních vetřelců, kteří by k nám měli přicházet podle Bruselem vymyšlených a nadiktovaných kvót. Oprávněná otázka zní: Co by nás to všechno stálo?

Kromě jiného bychom zaplatili drastickým snížením úrovně základního vzdělání dětí všeho domácího obyvatelstva. Naši učitelé už od dob Komenského velmi dobře věděli, že oddělené vzdělávání je pro nejvyšší možnou kvalitu národní vzdělanosti nezbytné. Nikoho nikdy nenapadlo tuto známou a generacemi pedagogů ověřenou pravdu zpochybňovat. Jistě, až na pokusy profesora Nejedlého v počátku vlády komunismu, které většinou brzy selhaly a byly pak potichu vraceny zpět. A právě na podobný druh reforem dnes znovu zkouší navazovat novodobí marxističtí revolucionáři.

Dobře, vraťme se k našim současným bruselským, a nakonec nejenom bruselským soudruhům. Oni dnes vládou i v Berlíně, Paříži, Stockholmu, Madridu a kdo ví, kde ještě. Aby to nevypadalo, že ožívují nějakého kostlivce z devatenáctého století, dostal jejich vysloužilý „světový názor“ nejen nový kabát, ale i nový název – „levicový liberalismus“. Protože popírání demokracie hned od počátku by bylo netaktické, nenápadně posunuli obsah toho slova a nová demokracie v jejich pojetí dostala přívlastek „liberální“. Jak onen přívlastek chápou? Aby si mohli dělat, co sami chtějí, musí mít cejch demokratů před veřejností pouze oni sami. Všechny ostatní onálepkují jako „nedemokraty“. Zejména pak stoupence té pravé, nezfalšované a neokleštěné demokracie, která samozřejmě žádný přívlastek nemá, protože ho nepotřebuje.

Čeho jsme tedy svědky? Noví marxisté, kteří se dnes už raději nehlásí ke komunismu, ale k jakýmsi záměrně nepřiliš jasným lidským hodnotám, se potichu vloudili do vedení starých socialistických stran a odtamtud se vplížili do vedení Evropské unie, kde si postupně vybudovali svou novou revoluční základnu. A pak začali nejdříve pozvolna, ale dnes už otevřeně a radikálně měnit původní účel unie ruku v ruce se změnami pravidel jejího fungování. Vše začalo návrhem evropské ústavy, která byla ještě původním hlasovacím systémem unie po zásluze odmítnuta. Okamžitě ji přepsali do podoby tzv. Lisabonské smlouvy a zároveň ve vši tichosti prosadili změnu hlasovacích pravidel tak, že jediným způsobem odporu a nesouhlasu zůstává vystoupení členského státu z unie.

Namísto dělnické třídy, která se jim v minulosti nakonec neosvědčila, si jako hlavního spojence vybrali neotřepe novou údernou sílu, která má nahradit starý „opotrebovaný“ proletariát. Rozhodně si nemohli vybrat nic početnějšího. Jde o téměř dvě miliardy muslimů, což je zhruba čtvrtina celé světové populace.

Co Evropě toto nové souručenství euromarxismu a politického islámu prozatím stačilo nadělit? Především jsou to miliony nepřizpůsobivých a kulturně neintegrovatelných převážně nelegálních přistěhovalců, kteří devastují sociální a právní systémy hostitelských zemí. Dávno známé skutečnosti: rostoucí kriminalita, fanatický terorismus, desítky tisíc postižených Evropanů. Díky dojemné péči vůdců unie o tzv. lidská práva vetřelců se bezpečnost vlastních občanů unie den ze dne neustále zhoršuje.

Pod zástěrkou falešné humanity vtloukají novomarxisté desítky let do celé západoevropské společnosti doktrínu „politické korektnosti“, která funguje jako autocenzura. Nehodí se nazývat věci a děje ve společnosti veřejně pravými jmény. Cílem nebylo nic více a nic méně, než omezit a později i kriminalizovat kritiku počínání euromarxistů, chcete-li „levicových liberálů“, na politickém poli vůbec. Nesmí se například říkat, že tzv. liberální demokracie je ve skutečnosti jen přípravou likvidace demokracie jako takové. Nesmí se říkat, že politická korektnost uvolňuje cestu budoucí diktatuře. Nesmí se říkat, že počínání některých levicově liberálních spolků a tzv. neziskových organizací je plně prvků ryzího fašismu, atd. atd. Už jen to, že tito ideologové korektnosti hlasitě volají po trestání všech, kdo si jakkoli troufnou vyjádřit zdravé pochybnosti o správnosti a jedinečnosti jejich názorů, stojí za vážné zamyšlení.

V západních zemích unie se jim demagogie tohoto druhu dost dlouho dařila, ale ve středo- a východoevropském prostoru narazili, protože tady si lidé ještě příliš dobře pamatují „politickou korektnost“ praktikovanou po čtyřicet let komunistickými režimy. A abych byl spravedlivý, přičetl bych k tomu ještě léta zvůle Hitlerova nacionálního socialismu. Tam, kde se začíná vynucovat politická korektnost, začíná zapouštět drápky i budoucí diktatura se vším, co k ní neodmyslitelně patří. Nastává omezování svobody vyjadřování, zavádění cenzury, omezování práva vlastnit a použít zbraň, dochází k likvidaci výsledků voleb, pokud se tyto výsledky nehodí, a nakonec dojde k zániku svobodných voleb a demokratického zřízení vůbec.

Dobře vím, že v jednom článku nemohu dané téma vyčerpat tak, jak si zaslouhuje. Pravděpodobně i celá kniha by byla málo. Snažil jsem se podat jen kostru jinak rafinovaně promyšlené strategie i taktiky staronových soudruhů, abyste se dokázali lépe orientovat v nové, tentokrát „hybridní“ válce neomarxistických, globalizátorských a proislámských sil proti stávající světové demokracii. A vězte, že tato nová válka, která nám nahradila onu celkem přehlednou „studenou“, probíhá bez jakéhokoli vyhlášení už několik desetiletí a postupně zasahuje celý svět, bohužel.

Malá perlička na závěr. Všiml jsem si toho při sledování televizního zpravodajství o schůzích vedení unie. Poprvé na ČT24, když čerstvě jmenovaný premiér Andrej Babiš plný optimismu sděloval národu, jak rádně vysvětlil šéfům unie naše české stanovisko ke kvótám. Následující ovšem dramaturgům z ČT24 jaksi uniklo, protože se to odehrávalo až za Babišovými zády, jak se říká, v druhém plánu. A opravdu jsem vytřeštil oči. Soudruzí řídicí bruselský aparát se při vzájemném vítání líbají úplně stejně, jako soudruzí za Brežněva. Že by nám už dnes vládlo jejich další „polibbyro“?

Je to drobnost, ale právě ta nám může pomoci pochopit lépe než dlouhé vývody, co se kolem nás a s námi ve skutečnosti děje.

Sledovaná úmrtí

Neviditelný pes 21. 3. 2018 Zbyněk Petráček

Současně zesnuli Alfréd Kocáb a Zdeněk Mahler

Zdeněk Mahler patřil k lidem, jejichž odkaz se připomíná sám. Vždyť ho tesaly televizní pořady i spory o katedrálu svatého Víta, knižní i filmová zpracování příběhů Antonína Dvořáka, Ěmy Destinnové či T. G. Masaryka nebo scénáře k filmům „*Nebeští jezdci*“ či „*Svatba jako řemen*“ již v 60. letech. Ale už proto je pro noviny typu LN zajímavější – neboť jaksi skrytější – odkaz ve čtvrtek zesnulého Alfréda Kocába.

Když se zájemce v neděli ráno podíval na Kocábovy novinové nekrology do databáze Newton, našel jich pouhých pět – a to kromě webu časopisu Týden jen na bulváru (Blesk, Aha!, Sedmička). Proč asi? Zřejmě proto, že zemřel otec hudební i společenské celebrity, tudíž se dalo psát o tom, že „Michael Kocáb oplakává tatínka“. Jenže to by bylo shrnutí nejen příliš stručné, ale i poněkud zavádějící.

Alfréd Kocáb vypovídá o české společnosti daleko více. Už tím, že se narodil 28. června 1925 jako vídeňský Čech. Že po anšlusu Rakouska sice nenarukoval do wehrmachtu, ale byl totálně nasazen v pobožce koncentračního tábora Mauthausen. Že když neslyšel katolickou církev „vykřiknout, aby se zastala“, zlomil nad ní hůl. Že když po válce přišel do Československa, ale už v únoru 1948 zažil komunistický převrat, ke křesťanství se vrátil, leč do jeho evangelické větve. Že jako evangelický teolog a farář patřil k prvním signatářům Charty 77 i zakládajícím členům Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Že za to vše přišel o „státní souhlas“ (pro mladší: komunistické úřady mu zakázaly vykonávat službu duchovního a on se živil jako topič v kotelně).

To jsou jeho milníky. Alfréd Kocáb nemluvil o vlastenectví tak explicitně jako Zdeněk Mahler, ale tím víc ho dokládá životem. S jeho skonem pak nenápadně a tiše odešel zřejmě nejstarší žijící signatář Charty 77. Kontrastuje to s pozorností, jež se – zaplat pánbůh – v poslední době věnuje posledním žijícím letcům RAF či parašutistům. Alfréd Kocáb ukazuje, že tuto péči si zaslouží i lidé z jiných oblastí.

Vysoká cena za popírání reality

Gatestone Institute 23. 3. 2018 Douglas Murray

Je možné, že tradiční politici a tradiční média konečně uznávají to, co ví evropská veřejnost už dávno? Dvě nedávné události naznačují, že tomu tak může být.

První událostí bylo přiznání německé kancléřky Angely Merkelové, které se téměř půl roku po rozpačitém výsledku její strany v celostátních volbách konečně podařilo sestavit koaliční vládu. V září minulého roku jsme mohli vidět nejen to, jak CDU Angely Merkelové a její koaliční partneři utrpěli historický propad svých volebních preferencí, ale také jsme mohli vidět vstup před pěti lety založené anti-imigrační strany AfD (Alternativa pro Německo) do parlamentu, kde nyní představuje hlavní opoziční stranu. Pokud němečtí voliči chtěli ve volbách poslat vzkaz politikům, sotva mohl být jasnější.

Možná začali politici konečně naslouchat. V pondělí 26. února Merkelová poskytla rozhovor německé televizi N-TV. Zde konečně přiznala, že v její zemi existují „no-go zóny“, „to jsou oblasti, do kterých se nikdo neodvážá jít“. Pokračovala: „Takové oblasti existují, je potřeba to nazvat pravým jménem a něco s tím dělat.“ Kancléřka prohlásila, že preferuje postoj „nulové tolerance“ vůči takovým místům, ale neidentifikovala, kde jsou. O dva dny později její mluvčí Steffen Seibert zdůraznil, že „slova kancléřky mluví sama za sebe“.

Ačkoli se kancléřka rozhodla o problému prohodit pouze pár slov, tak i pouhá skutečnost, že tyto věci vůbec řekla, je velmi významná. Několik let němečtí představitelé, stejně jako jejich političtí kolegové po celém kontinentu, zuřivě popírali, že existují nějaké oblasti v jejich zemích, kde neexistuje právní stát. K popírání těchto skutečností docházelo i v jiných zemích, například ve Švédsku a ve Francii. V lednu 2015 starostka Paříže Anne Hidalgo vyhrožovala televizi Fox News, že na ni podá žalobu poté, co stanice oznámila, že v Paříži existují no-go zóny. Hidalgo v té době v rozhovoru pro CNN prohlásila, že „čest Paříže“ a „obraz Paříže“ byly poškozeny.

Bylo to pozoruhodné tvrzení, které ignorovalo fakt, že pokud v té době nějak utrpěl „obraz Paříže“, tak to bylo způsobeno masakrem 12 novinářů, karikaturistů a policistů v kancelářích satirického časopisu *Charlie Hebdo*, a vraždou čtyř lidí v košer supermarketu o dva dny později. Přiznání pravdy ze strany Merkelové – na rozdíl od popírání, které jsme viděli u Hidalgo, – si zaslouží alespoň trochu uznání, když už se objeví.

O týden později se objevil druhý překvapivý milník. Na titulní straně deníku *New York Times* z 6. března se objevil příběh doplněný několika fotografiemi – a který by v těchto novinách nikdo nečekal. Pod nadpisem „*Ruční granáty a kriminální gangy ohrožují švédské obyvatele,*“ deník zaznamenal nedávnou smrt 63letého muže na stockholmském předměstí Varby Gard. Když jeli Daniel Cuevas Zuniga s manželkou po skončení noční pracovní směny na kolech domů, tak pan Zuniga spatřil na zemi kulatý předmět, zastavil a natáhl se pro něj. Byl to odjištěný ruční granát M-75. Následný výbuch granátu obsahujícího 3000 ocelových kuliček pana Zunigu okamžitě zabil a jeho ženu srazil z jízdního kola.

Jak deník připustil, nebyla to ojedinělá událost, ale součást nárůstu násilí – zejména útoků ručními granáty – způsobeného přílivem zahraničních gangů a zahraničních zbraní (převážně z balkánských válek devadesátých let) do této skandinávské země. Deník citoval libanonského žadatele o azyl, který v minulosti sloužil u komanda v libanonské milici. Paulus Borisho ve svém bistru s kebabem zaslechl výbuch, který zabil Zunigu. Deník napsal:

„*To, že byl granát nalezen na chodníku u jeho bistra s kebabem, jen pár kroků od základní školy, pro něj bylo těžké přijmout.*“

„*Ted, když myslím na budoucnost, tak mám strach,*“ řekl. „*Mám strach, co s Evropou bude.*“

Za této situace má rozhodně důvody se obávat. Deník *New York Times* měl dokonce tu slušnost citovat přátele zesnulého pana Zunigy, kteří řekli, že si stěžoval na nedávné „*změny ve Varby Gard*“ a byl „*frustrovaný, že policie nemá situaci více pod kontrolou*“. Ještě jednou: Je čeho se obávat.

Samozřejmě, že o nárůstu násilí zločineckých gangů a zejména o útocích ručními granáty ve Švédsku bylo napsáno hodně článků i v jiných médiích. Také poukázaly na to, že švédská policie tyto problémy řeší často naprosto směšným způsobem. Například šéfka švédské policie Linda Staaf se nedávno pokusila odradit gangy od používání ručních granátů ve Švédsku tím, že poukázala na to, že házení granátů je nebezpečné, protože osoba, která granát odjišťuje, by se mohla „*vystavit ohromnému riziku*“. Noviny jako *New York Times* se však o tyto problémy příliš nezajímaly – problémy, které jsou tak vážné, že švédský premiér Stefan Löfven dokonce vyhrožoval, že do některých švédských předměstí pošle armádu.

Místo toho noviny jako *New York Times* v uplynulých letech upřednostňovaly stejné popírání skutečnosti jako Angela Merkelová. O problémech, které v Evropě vytváří masová migrace z rozvojového světa, příliš nemluvily. Měly tendenci chválit „*odvahu*“ otevřít hranice „*uprchlíkům*“, ale současně zakrývaly a ignorovaly hrozné důsledky importu milionů lidí, jejichž identita je neznámá. A samozřejmě, stejně jako starostka Hidalgo v Paříži, mají tendenci spíše umlčovat posly špatných zpráv, než tyto zprávy zveřejňovat. Odmítají tyto příběhy a nálepkují je jako „*falešné zprávy*“, „*alt-right*“ nebo „*krajně pravicovou*“ propagandu.

Právě v loňském roce, když se Donald Trump skvěle zmínil o tom, „*co se stalo ve Švédsku minulou noc,*“ média hlavního proudu věděla, co má na mysli. Věděla, že volně odkazuje na zprávu, kterou viděl před několika dny ve zprávách *Fox News*, o stále se zhoršující situaci v této zemi. Média se však rozhodla, že se tomuto problému nebudou věnovat. Místo toho se rozhodla smát se prezidentovi a zesměšňovat myšlenku, že ve skandinávském ráji jsou nějaké problémy.

V té době deník *New York Times* psal o tom, že komentáře prezidenta Trumpa jsou „*zmatené*“, zatímco většina z ostatních médií prostě předstírala, že Švédsko je zemí nekonečného míru a společnosti Ikea a že prezident tuto zemi neopodstatněně kritizuje.

Překvapení, že se během několika dní jak kancléřka Merkelová, tak deník *New York Times* najednou stali ochotnými přiznat fakta, o kterých oni a jejich apologeti dlouho předstírali, že jsou fiktivní, by mohlo znamenat určitý pokrok. Nemusí to však být

důvod k optimismu. Spíše než ukázat, že se věci zlepšují, že nyní připouštějí to, co obyčejní Evropané vidí už dávno, to může být přiznání, že situace je už tak špatná – a problémy jsou už tak viditelné –, že je dokonce už ani deník *New York Times* a Mutti Merkel nemohou ignorovat. Pokud tomu tak je, musíme si určitě položit další otázku: Představte si, co by už mohlo být vyřešeno, kdyby k popírání reality nikdy nedošlo?

Autor je britský spisovatel, komentátor a analytik žijící v Londýně. Jeho poslední kniha, mezinárodní bestseller, se jmenuje: „Podivná smrt Evropy: Imigrace, identita, islám“.

Překlad původního textu: The High Price of Denial

Překlad: Mikuláš Hrubisko

Těžká cesta do 21. století

Neviditelný pes 26. 3. 2018 *Marian Kechlíbar*

Saúdský korunní princ chce modernizovat svoji zemi. Myslí to vážně? Podaří se mu to? Přežije to? – Tři těžké otázky.

Mohamedovi bin Salmanovi je 32 let. Od června roku 2017 je oficiálně korunním princem a faktickou hlavou státu, aspoň co se skutečného rozhodování týče.

Formálně dosud královského trůnu nedosáhl, ale to je jen otázka nepříliš dlouhého času. Současný král Salman (82 let) je spíše figurkou, než skutečným vykonavatelem moci. Dostat se k objektivním a úplným informacím o zdravotním stavu saúdského krále je nemožný úkol, ale šeptanda tvrdí, že staříček mocnár občas po ránu neví, jak se jmenuje. Skutečnost, že se král Salman na veřejnosti moc neobjevuje, by tomu odpovídala.

Nástup mladého muže k pákám moci byl historickou událostí. Až dosud seděli na trůnu ropné říše sami starší lidé. S postupným zlepšováním zdravotní péče a průměrného věku dožití dokonce *velmi* staří. Současný král Salman nastoupil na trůn v 79 letech, jeho předchůdce Abdulláh v 81 letech, jeho předchůdce Fahd v 61 letech. Mohamed bin Salman je proti nim tedy úplné holátko.

Čím se ovšem „holátko“ také liší od svých předchůdců, je deklarovaná vůle modernizovat saúdskou společnost.

Saúdská Arábie je zvláštní syntézou totálního středověku a modernity. Politický systém země ještě nedávno odpovídal poměrům, které v Čechách panovaly kolem roku 1000. O národním státu nelze hovořit, země je v podstatě konglomerátem kmenů, přičemž ty okrajové je nutno držet v korunním svazku hrozbami a občasným násilím.

Náboženství hraje v Saúdské Arábii ústřední roli. Rod Saúdů se kolem roku 1740 dal dohromady s kazatelem ibn Wahhábem, fanatickým očišťovatelem islámu, který neváhal vést *džihád* proti sousedním arabským kmenům kvůli drobným neislámským zvyklostem. Tím, že Saúdi v roce 1924 ovládli Mekku a Medinu, získal wahhábismus kontrolu nad nejposvátnějšími městy islámu, a tomu úměrný vliv na zbytek islámského světa. K tomu se brzy přidaly i peníze z prodeje ropy.

Spojení mezi saúdským královským rodem a wahhábistickými kleriky funguje dodnes a posílilo po roce 1979. Rok 1979 byl pro islámský svět krizový. V Íránu byla svržena prastará monarchie a její místo zaujal náboženský režim – Íránská islámská republika. Sověti vjeli se svými tanky do Afghánistánu, doprostřed již zuřících bojů o moc. A nejdůležitější mešita islámu – Velká mešita v Mekce – byla obsazena ozbrojeným oddílem fanaticů, z nichž jeden se prohlásil za Mahdího (vykupitele) a vznesl řadu požadavků. Patřil mezi ně například zákaz televizního vysílání a vyhnání všech nevěřících ze země.

Královské síly nakonec mešitu dobyly zpět, za pomoci francouzských výsadkářů z jednotky GIGN (Francouzi museli před akcí konvertovat k islámu, aby mohli do Mekky vstoupit). Údajný Mahdí se ukázal být stejným smrtelníkem, jako jeho souputníci, a bitvu nepřežil. Zajatci byli odsouzeni k smrti a o rok později veřejně zkráceni o hlavu.

Současně však tehdejší král Chálid pozastavil program pozvolné modernizace země a uzavřel s wahhábisty dohodu o dělení moci. Klerici nechají saúdský královský systém na pokoji a na oplátku budou ze státní kasy štědře podporováni při šíření wahhábismu ve zbytku světa. Velmi štědře. Za jeho nástupníka, krále Fahda (1982-2005), utratila Saúdská Arábie za propagaci wahhábismu cca 75 miliard dolarů. Takové peníze už koupí hodně vlivu, zvláště v rozvojovém světě, kde žije valná většina muslimů. Ale i v Evropě.

Zbytek planety nese následky, protože příchod salafistických a wahhábistických fanatiků obvykle vedl k nárůstu terorismu. Ovšem cinkotu zlaťáků se těžko odolává. Systém nějakou dobu fungoval a přežil i 11. září. Ačkoliv 15 z 19 útočníků byli Saúdi a země byla podle všeho zapletena do jejich podpory, následný hněv USA dopadl na zcela jiné státy – Afghánistán a Irák. Inu, rodina Bushů a rodina Saúdů bývaly často vidět pospolu a existuje i kniha, která mapuje jejich vztah do větší hloubky.

No dobrá, systém se Saúdům osvědčil. Proč by jej tedy mladý muž, který čeká na trůn, měl měnit?

Z mnoha důvodů.

První důvod má co do činění s přírůstkem obyvatelstva. Porodnost byla v Saúdské Arábii až donedávna poměrně vysoká, teprve v posledních letech prudce poklesla (údaj za rok 2017 říká 2,09 dítěte na ženu). Důsledkem je skutečnost, že valná většina obyvatel je mladších 35 let.

Zde je populační pyramida Saúdské Arábie, kterou jsem si dovolil doplnit dvěma poznámkami.

Zhruba řečeno: Saúdi se množí, ropa v zemi však samozřejmě nikoliv.

V roce 1980 se peníze za ropu dělily mezi 10 milionů lidí, v roce 2018 už na ně čeká 32 milionů natažených rukou. Z toho pravda 9 milionů patří ne-občanům, ale i ti musejí být za svoji práci zaplacení a musejí mít co jíst.

Přítom na ropné scéně přibyl Saúdům vážný konkurent v podobě Spojených států amerických. Američané těží ropu ze svých břidličných ložisek rekordním tempem: letos mají překonat hranici 10 milionů barelů denně a přeskočit jak Saúdskou Arábii, tak Rusko. Ropný kartel OPEC, ve kterém má Saúdská Arábie velký vliv, se pokusil umožnit své protivníky umělým stlačováním cen, ale sázka nevyšla. Americký těžební průmysl tlak přežil a arabské země se skrze snížení ceny ropy dostaly do takových finančních problémů, že musely couvnout. Aktuální cena ropy se blíží 70 dolarům za barel, s čímž Arabové dokáží nějak žít; **ale o to víc tato cena pomáhá jejich americkým konkurentům**, kteří jsou schopni splácet půjčky a reinvestují zisky do nových nalezišť jako diví. Nejde jen o USA. Severoamerická ložiska sahají až do Kanady, která je také nenechává ležet ladem a mohla by se stát ropnou mocností střední velikosti. Casy, kdy šejkové mohli určovat poměry na ropném trhu, jsou pryč a nenavráti se více.

Odhlédneme-li od skutečnosti, že dolarové slunce nad ropným královstvím pomalu zapadá, jsou tu také sociální změny. Internet a dostupnost mobilních telefonů rozbily starou saúdskou společnost napadrť. Veškeré předpisy o tom, že se chlapi a dívky nesmějí fyzicky stýkat, jsou k ničemu, můžou-li si telefonovat, chatovat spolu a posílat si e-maily; stejně tak může mladý Saúd vcelku jednoduše vstoupit do světa „nevěřících“ a provádět v něm věci, které jsou zákonem zakázány (třeba sledovat porno). Politici rebelové se dokonce pouštějí do online debat s různými tradičními nepřáteli – dejme tomu Íránci nebo Izraelci – a zjišťují, že jsou to také jenom lidé. To má následky. Už před pěti lety ukázal průzkum veřejného mínění v Saúdské Arábii, že pětina obyvatel se nepovažuje za „nábožensky založené“ a 5% jsou dokonce přesvědčení ateisté. V zemi, kde je ateismus postaven na úroveň terorismu, je to docela dost.

Pak je zde otázka strategická. Ústřední osa napětí na Blízkém a Středním východě vede mezi Saúdskou Arábií a Íránem. A právě Írán v posledních letech zaznamenal řadu politicko-vojenských úspěchů. Jeho vojáci a spojenci jsou přítomni v Libanonu, Sýrii, Iráku a Jemenu: na mapě to začíná vypadat jako obklíčení. Poslední dobou je situace dost vážná na to, aby Saúdi navazovali opatrné kontakty s Izraelem. Právě dnes proletělo první izraelské civilní letadlo saúdským vzdušným prostorem poté, co země zrušila 70 let starý zákaz. Podle všeho probíhá i nějaká nenápadná spolupráce

na diplomatické a vojenské úrovni. Košile je bližší nežli kabát a společný nepřítel spojuje.

Tváří v tvář všem těmto změnám tedy Saúdská Arábie něco dělat *musí*.

Oprava 23. 3. 2018, 13:30: Letadlo je indické. Zákaz se vztahoval na všechny lety do Izraele, nejen na izraelská letadla.

Co tedy zatím udělala?

Nový korunní princ je u moci nějakých devět měsíců, s reformami však začal už dříve. Dosavadní seznam vypadá takto:

Náboženská policie (*muttawa*) **přišla o většinu pravomocí** a nyní už nemůže lidi ani zatýkat, ani tělesně trestat, ba po nich ani žádat doklady či je nějak zpovídat. S faktickým vyklešťováním této složky začal mladý princ už v roce 2016; vousatí „policisté“ (často nevzdělaní fanatici) byli donuceni odložit své hole a místo nich nyní nosí iPady, do kterých zapisují údajné přestupky. Teoreticky se jimi pak má zabývat běžná policie; prakticky začala i ona být v tomto směru laxní.

Od června tohoto roku bude ženám **povoleno řídit automobil**, což je revolučnější změna, než se zdá: fakticky totiž znamená konec tradičního „mužského“ dozoru nad příbuznými ženského pohlaví. Jakmile začnou ženy jezdit autem, pravidlo o tom, že k pohybu mimo dům jsou povinny získat souhlas svého mužského opatrovníka, bude v praxi nevyhnutelné.

Součástí vládního týmu je **poprvé žena**. V zemi je opět povolena **výstavba a provozování** kin (ano, to bylo skutečně po 35 let zakázáno).

Součástí změn je rovněž **protikorupční tažení**, což je také určitý příznak modernity: v zemi řízené podle středověkých principů dlouho neexistoval žádný formální rozdíl mezi majetkem královské rodiny a majetkem státu.

(Tak to skutečně bývalo i v Evropě. Určité pozůstatky vidíme dodnes v praxi – např. britské vojenské lodě nesou označení *HMS* neboli *Her Majesty's Ship*. Neznamená to ovšem, že by Alžběta II. mohla přijít do přístavu Portsmouth, zastavit nějakou minolovku panu Fongovi a za utržené peníze si koupit nový náhrdelník. Saúdský král by to udělat mohl.)

Nějaké konkrétní kroky tedy Mohamed bin Salman udělal; nejsou to všechno jenom řeči.

Skutečně kritický bod všech reforem je ale islám – 270 let trvající smluvní spojení rodu Saúdů a wahhábismu. Svůj mírný skepticismus odložím až v momentě, kdy Mohamed bin Salman s tímto spojením skoncuje.

Zdá se, že na to nečekám sám. Článků, které si kladou otázku, jak to nový korunní princ myslí s náboženským liberalismem, je docela dost. Jenže to je zrovna ten nejobtížnější krok. Ultrakonzervativci tlačení ke zdi mohou být velmi nebezpeční, zvláště když věří, že hájí věc Boží. Podobným způsobem kdysi přišel o svůj paví trůn perský císař Rezá Pahlaví.

Také je možné, že zkostrnatělý svazek kmenů se pod tlakem změn nezmodernizuje, ale rozloží; asi podobně, jako když Gorbačovovy reformy rozložily Sovětský svaz. Vnitřní pnutí je srovnatelné (některé části země, zvláště ty šíitské, by rády samostatnost) a intervence v Jemenu se snadno může stát saúdským ekvivalentem Afghánistánu: nevyhratelná válka v primitivní zemi na vlastních hranicích.

Pouštní království nedokázalo udržet modernitu vně svých hradeb. Nyní je otázka, zda se jí dokáže přizpůsobit svým tempem a z vlastní vůle, nebo nikoliv. Dosavadní reformy z dílny korunního prince by *mohly* zabrat. Ale i kdyby se tak skutečně stalo ... demontovat dědictví mnoha desítek let vývozu wahhábismu, to bude záležitost pro celé generace.

MeToo

Neviditelný pes 27. 3. 2018 Radim Uzel

Před dvaceti lety jsem byl překvapen, když při svém prvním pobytu v USA na rautu po vědecké konferenci všichni účastníci před blížícím se fotografem pečlivě za záda

ukrývali skleničky s vínem. Taky pivo na veřejnosti musí pít v pečlivě zabaleném obalu. Zkrátka konzumace alkoholu je společensky nepřijatelná. A to už vůbec nemluví o dávání přednosti ženám ve dveřích nebo pomáhání do kabátu. Inu, jiný kraj – jiný mrav.

Znovu jsem si tuto známou pravdu uvědomil, když nedávno do naší země dorazila americká kampaň *MeToo* bojující proti sexuálnímu obtěžování žen. Teď už musím zpytovat svědomí nejen, zda jsem někde nebyl vyfotografován se skleničkou v ruce, ale také zda jsem snad před třiceti lety některé kamarádce náhodou nesáhl na koleno. I když tehdy se to jevílo jako bezvýznamné gesto, mohla by mít dotyčná dívka po letech škodlivé následky.

Jako člověk zabývající se po léta problematikou soužití muže a ženy a také jako soudní znalec v lékařské sexuologii vím, že určitý stupeň sexuálního nátlaku, nebo chcete-li násilí, je po věky věků adekvátní součástí lidského sblížovacího párového mechanismu. Muž v důsledku uspořádání mozkových obvodů a pod vlivem hormonální situace zpravidla projevuje roli aktivní, zatímco žena se častěji chová pasivně a zdrženlivě. A určitý stupeň chování, které můžeme označit za sadomasochistické, není jen nějakou historickou kuriozitou, ale i každodenní párovou situací a pohříchu také častou náplní soudně projednávaných pří. Nejen soudní znalec ví, že určitá forma násilí, jako je mačkání, škrábání a sání je běžným repertoárem mileneckých dvojic a může zvyšovat jejich milostný prožitek. Někdy tyto aktivity zanechávají dokonce i tělesné stopy jako modřiny a škrábance.

Pokud podrobíme zkoumání definici pohlavního obtěžování, které považujeme za „obtěžující a nežádoucí sexuální pozornost ze strany ostatních jedinců“, je zapotřebí klást důraz na slova „obtěžující“ a „nežádoucí“. Diferencovat tuto pozornost od neobtěžující a naopak žádoucí je problematikou sociálních dovedností a sexuální výchovy.

Už téměř před půlstoletím – v roce 1970 – byli v jednom výzkumu muži i ženy dotazováni, jak by se cítili, kdyby je nějaký spolupracovník opačného pohlaví požádal o sex. Jenom 63% žen bylo uraženo, ale 37% naopak polichoceno. Mužské reakce byly naprosto opačné, taková nabídka by urazila jenom 15% mužů. Reakce žen na sexual harassment a stupeň jejich znechucení je vnímán různě v souvislosti s postavením obtěžujícího muže. Nejvíce znechucení způsobí nadbíhání stavebního dělníka, popeláře, uklízeče a obsluhy benzinové pumpy. Ženy jsou podstatně méně znechuceny nabídkami studenta medicíny, známého politika a zejména rockové hvězdy.

K těmto údajům je zapotřebí připočítat ještě časový faktor. Nejvíce známých afér souvisejících s kampaní *MeToo* se týká známých osobností – ministrů, prezidentů a filmových režisérů. V dobách, kdy obtěžovali, ještě často nebyli tak slavnými. Nyní dávno obtěžované ženy rozvířením kampaně nepochybně sledují svůj vlastní osobní prospěch – publicitu a ekonomické příjmy. Proti provinilcům je možno rozpoutat mediální lynč. Ostatně lynčování je také známou neblahou americkou tradicí.

A taky je naprosto nepřijatelné o této věci žertovat. Nikdo snad nemá menší smysl pro humor než *MeToo* mladí demonstranti. Asi deset jich stálo dne 16. března v 9 hodin před vchodem do staroslavného Karolina, kde se konalo vědecké sympozium o právních aspektech kampaně *MeToo*. Ani setkání vrcholných právních odborníků nebylo ušetřeno kritických nápisů na papundeklových krabicích držných protestujícími studenty. Jeden mladík držel nápis „Za univerzitu bez sexismu“ a jedna dívka lepenkovým transparentem sdělovala, že „I na univerzitě se děje sexuální násilí“. Tato dívka mi sdělila, že násilí spatřuje především v převaze mužů zúčastněných na tomto vědeckém sympoziu.

A to už při tradiční absenci smyslu pro humor tato znásilňovaná naštěstí neví, že kromě vědeckých právních aspektů sexuálního obtěžování si jeden z přednášejících neodpustil žertovnou poznámku, že pro mnohé skrývá nápis *MeToo* ve skutečnosti otázku *Why me not?* Až budu vyšetřován, prásknu, kdo to řekl.

Nesmiřme se s barbarskou budoucností

Neviditelný pes 28. 3. 2018 *Jiří Kozelka*

Paříž, sobota, 24. března 2018. Otvírám raník *Le Figaro* a titulky na úvodní stránce stačí, abych pochopil, že islamisté zase zabíjeli. Uvnitř článku se dozvídám, že terorista byl (snad) jen jeden, zato oběti jsou tři, další dva lidé bojují se smrtí. Pod čarou fejetonista Vincent Trémolet de Villers obviňuje francouzské experty práva, že jsou ochotni opakovat se vzorec islámských vrahů – „vypátrán policií, odsouzen, sledován, radikalizován, neuhlídán“ – přijmout jako normální jev, se kterým je nutno se smířit.

„Zatímco člověk se zdravým rozumem si říká, že této noční můře by bylo bývalo možné zabránit, experti [PRÁVA] spěchají, aby nám připomněli, že si musíme zvyknout.“ Ochrana soukromí občanů, zakotvená v naší legislativě, tvrdší postup proti zločincům znemožňuje. „Takže se vraťme ke stávce železničářů a sexistickým útokům, novému to prioritnímu tématu pro policisty... a zapomeňme,“ píše se smutnou ironií Trémolet.

Škála politické korektnosti

Zmínka o sexistických útocích mě nadzvedla ze židle. Ne že bych s panem Trémoletem nesouhlasil, právě naopak! Shodou okolností jsem však nedávno diskutoval s mladou Francouzkou Yvonne, která bydlí na pařížském předměstí Montreuil, kde převládají arabští muslimové. Z jejich strany musí Yvonne podle vlastních slov každodenně čelit slovnímu až dotykovému obtěžování. Zeptal jsem se jí, proč se nepřihlásí do novin jako #MeToo. „Zbláznil ses?“ zasmála se sarkasticky. „Kdybych řekla, že mě obtěžoval arabský muslim, začnou mě vyslýchat, zda se mi legitimoval a jaký mám důkaz, že byl muslim. A obviní mě z rasismu. Stěžovat si na bílé kolegy v práci nebo učitele ve škole, to můžeš. Stěžovat si na arabského muslima ne.“ Já hlupák, zapomněl jsem, že v hodnotové škále provinění proti politické korektnosti je rasismus sexismu nadřazený.

A co bych dnes rád z Paříže Čechům a Češkám vzkázal? Za prvé, doporučuji bojovníkům za práva žen i altruistům, kteří se vysmívají těm, co mají strach z islámu, aby si udělali výlet do Montreuil. Z centra Paříže jste tam metrem za čtvrt hodiny.

Za druhé: uvědomte si, že kterýkoliv z těch snědých pánů s islámským plnovousem, které tam uvidíte, může kdykoliv nasednout na letadlo a za hodinu dvacet minut přistát v Praze. A bude to moci udělat, i když znovu zavedeme pasové kontroly, pánové Zemane a Okamuro. To se Schengenem ani Evropskou unií nesouvisí. Jestli někdo rád osahává bílé dívky, to ve francouzském pase nestojí.

A za třetí bych rád vzkázal voličům „demokratického bloku“ (ke kterým patřím): přestaňte už konečně říkat, že se nás problém islamizace Evropy netýká. Samozřejmě, že týká. Kdybyste tuto skutečnost tak zarputile nepopírali, strach z muslimů by se nebyl stal volebním tématem a dnes jsme mohli mít jinou vládu a jiného prezidenta.

Vincent Trémolet de Villers svůj fejeton na první stránce Figara uzavírá takto: „Islámský terorismus není přírodní katastrofa. Je to politický a náboženský fenomén se známými příčinami. Nevydat se proti němu do boje znamená smířit se s barbarskou budoucností civilizované země.“ To neplatí jen pro Francii, ale pro celou Evropu, jejíž jsme součástí.

Autor je vysokoškolský profesor, působí na Universitě Paris Diderot a Masarykově univerzitě v Brně

Přemnožení, migrace a humanrightismus

Neviditelný pes 30. 3. 2018 *Tomáš Guttman*

Hrozbou je populační exploze v zaostalých zemích i přemnožení kulturních elit v rozvinutých zemích

Před 50 lety vyšla kniha *Biologická časovaná bomba* amerického biologa Paula Ehrliha. Stala se bestsellerem, ale světoví vůdci si nebezpečí spojená s přemnožením

lidstva nijak k srdci nevzali. Pro politiky a jejich snahu udržet se ve funkcích bylo vždy důležitější to, co se děje teď a tady, než to co by se mohlo stát v budoucnu, a politiky v tomto zájmu o přítomnost samozřejmě podporovali novináři, umělci a humanitní myslitelé, a všichni ti kteří vytvářejí „názor veřejnosti“.

S nástupem levicového relativismu a povrchního humanismu na Západě v druhé polovině dvacátého století zvítězily názory o rovnosti všech kultur a proti „diktování západních hodnot rozvojovým zemím“, jak se eufemisticky nazývá odpor západních lidí proti kanibalismu. Správa nad zaostalými obyvateli Afriky byla ponechána v rukou diktátorů, jako byli Idi Amin Dada, Jean-Bédel Bokassa, Francisco Macías Nguema, a desítky dalších strašidelných postav; pamatujeme, jak v ledničkách některých vůdců byla po jejich svržení nalezena naporcovaná těla dětí. Ohledně kontroly porodnosti byla nová levice paradoxně zajedno s katolickou církví: lidem na Západě je dovoleno naplánovat si jedno dítě, ale o kontrole porodnosti v zaostalých zemích se mluvit nesmí. Západ je morálně povinen živit jakékoli množství navzájem se masakrujících lidí, a nevměšovat se do vládnutí místním Caligulům. Již desítky let obsahuje stranická linie nové levice tvrzení, že lidstvo je schopno vyprodukovat dost jídla pro všechny, a že problém není v nedostatku jídla, ale v nespravedlivém rozdělení bohatství. Středoškolská matematika a obecná logika vedou k oprávněným obavám z budoucnosti, ale humanistické elity, které se zabývají svými fantasiemi více než matematikou a logikou, zesměšňují obavy z nekontrolovaného růstu obyvatel v zaostalých zemích.

Malthus možná nebyl schopen předvídat vývoj nových druhů obilí, ale v principu měl pravdu a sarkasmus jeho odpůrců není na místě. Expandující obyvatelé zaostalých zemí nejen mučí sebe navzájem, ale postupně vytlačují a likvidují ostatní biologické druhy. Existující ekologické katastrofy však humanitní elity děsí méně než různá vymyšlená módní nebezpečí, jakým například byla nemoc šílených krav nebo jakým je nyní antropogenní oteplování. Desetina savčích druhů je před vyhynutím a stav ryb v oceánech se za posledních 50 let snížil na polovinu. Třetina tropických lesů v Indonésii byla vypálena v důsledku obřích objednávek palmového oleje přidávaného do diesellové nafty na pokyn evropských komisařů; Evropa sice začíná od bionafty ustupovat, ale spáleným tygrům a orangutanům to již nepomůže, a zelení snílci si určitě najdou alternativní metody, jak zbytek přírody zlikvidovat, včetně nahrazení jaderné energie větrnými mlýny. Ekologické škody jsou tak způsobovány nejen přemnožením obyvatel v zaostalých zemích, ale i přemnožením kulturních elit v rozvinutých zemích.

Přemnožené kulturní elity destruuji jak přírodu, tak západní civilizaci. Jejich princip, že všechny kultury jsou si rovné, a že je výhodné je smíchat do multikulturalismu, jsou obzvlášť ničivé. Nekulturní člověk by se mohl ptát, jak si mohou být dvě kultury rovny, když jedna vede k bohatství a altruismu, a druhá k bídě a kanibalismu. V logice humanitních myslitelů však mohou být opačná tvrzení současně pravdivá. Všechny kultury jsou si rovné, ale ta západní je kvůli své historické vině trochu méněcenná, a proto má za povinnost udržovat při životě ty zdánlivě méně životaschopné jižní kultury. Zatímco vůči jihu cítí humanitáři vinu, vůči východním kulturám trpí humanitní myslitelé romantickou náklonností, ať jde o indické filosofické systémy vedoucí k apatii, nebo o maoistické přerozdělování vedoucí k násilí.

Západní kultura vedla k mohutnému technologickému rozvoji, a také k relativnímu potlačení chaosu (Afrika a Jižní Amerika), lhostejnosti k bližnímu (Indie) a násilného kolektivismu (Čína). Trpícím lidem v jiných zemích sotva pomůže, když zlomku z nich bude umožněno usadit se na Západě. Ti z chaotických zemí tam jedou brát sociální dávky a postupně se namnoží tak, že hostitelský řád naruší. Ti z totalitních zemí se budou množit v klidu, ale část z nich bude využita jejich násilnou vlastní proti hostitelské zemi. I ohledně oblíbené vietnamské menšiny lze připomenout pár nepříjemných fakt; jde o uzavřenou společnost spojenou s organizovaným zločinem, přičemž část byla poslána vietnamskou vládou, aby donášela na ostatní a eventuálně dodávala užitečné informace, ale Vietnam alespoň není světová velmoc. O Číně víme, že hubí vybrané skupiny obyvatel, jako jsou Fa-lun-kung, a přesto nás soucit může vést k ignorování možnosti, že Čína plánovitě posílá lidi do všech států, aby zvýšila svůj vliv. Přesně to se děje v USA. Počet Číňanů v USA rostl v posledních letech exponenciálně. Samozřejmě, že většina přistěhovalců jsou loajální občané, ale čínská vláda je potřebuje k vytvoření prostředí, v němž se lidé pracující pro Čínu ztratí. Byla

odhalena již řada špionážních afér. Mnozí se v USA usazují, a mnozí zde pouze studují. Čínská vláda si může dovolit zaplatit své elitě nejlepší vzdělání. Například na universitě v Berkeley, kde je mezi studenty již méně než čtvrtina bělochů, představují Číňané s 19 procenty největší etnickou skupinu. Obecně, z milionu cizích studentů je dnes v USA více než třetina čínských. Ve všech demokratických státech je opatrnost zcela namístě. Do Číny se převádí veškerá výroba světa, a Čína kupuje podniky ve všech zemích světa; nejde o demokratickou ani o přátelskou zemi.

V Číně je prý 30 miliónů křesťanů; otázka je, proč 100 z nich chce žít v Česku, které je známo jako druhá nejateističtější země na světě po Severní Koreji? Proč ne v Americe? Jak přijetí 100 Číňanů pomůže stovkám miliónům utlačených? Co když o vstup do Česka požádá 100 členů Fa-lun-kung nebo 100 Tibeťanů? A co když 5 miliónů Číňanů? Jiná otázka je, proč se o čínské křesťany nezajímají žádné křesťanské země a ani Vatikán? Otázkou je bezpočtu. Proč se křesťanské země a Vatikán nezajímají o 10 miliónů bezprávných křesťanů v Egyptě, potomků stavitelů pyramid? Atd.

Organizovanost vyžaduje hranici, která ji odděluje od chaosu. Komplexní biomemické děje jsou chráněny buněčnou membránou. Chránit svoji kulturu nejde, když není kontrolovaná hranice. Přesně to se snaží prosazovat prezident Trump, když chce ochránit Ameriku před nekontrolovaným přílivem lidí, kteří by ireverzibilně změnili severoamerickou civilizaci. I organizovaná čínská společnost byla dříve proti nájezdu barbarů chráněna zdí. Zbourat berlínskou zeď bylo jistě správné, ale rozpustit buněčnou membránu nelze doporučit. Svět není zralý na nekontrolované promíchání kultur, a kontrolní vstupní mechanismy jsou nutné pro ochranu před jižním chaosem i před východní totalitou.

<http://www.hegaion.cz>

POVÍDKA: Náprstkova prorocství

Neviditelný pes 30. 3. 2018 *Martin Regner*

Cestovatelé Vráz a Kořenský se roku 1894 vrátili do Čech téměř současně. Zatímco Kořenský vcelku pohodlně podnikl cestu kolem světa a po důkladné přípravě navštívil USA, Japonsko, Jávou, Indii a Egypt, Vráz se tentokrát strastiplně prodíral jihoamerickým pralesem. Mezi ty, kdo je srdečně vítali, patřil i jejich přítel a podporovatel Vojta Náprstek. Nechal poutníky trochu si odpočinout a pak je vybídl, aby v jeho Americkém klubu drželi pro dámy přednášku. Oba nemohli odmítnout; nejdříve se toho úkolu podjal Vráz.

O jeho přednášku byl veliký zájem, v sále se shromáždily všechny ženy, které v Praze něco znamenaly – Karolina Světlá, Eliška Krásnohorská, Sofie Podlipská, taktéž manželky a dcery znamenitých mužů českého národa. Všechny se ustrojily, jak nejlépe mohly. Ve svém oblečení ostře kontrastovaly s pralesními domorodci a zvířaty, kterých měl Vráz stále plnou hlavu a kteří byli ošaceni velmi spore, nebo také vůbec ne. Většinou měly dámy na hlavách kloboučky, jen některé dívky byly prostovlasé. Jedna světlovlasá se Vrázovi zvláště líbila. Seděla na kraji ve druhé řadě, měla zteplou postavu, líbeznou tvář a hluboké oči a hrud se jí při dýchání dmula. Vráz se snažil na ni se nedívat, ale moc se mu to nedařilo. Dívka si řečnickovy pozornosti všimla a zapýřila se.

K oživení v přednáškové síni došlo až ke konci, kdy byly členky klubu vybídnuty k dotazům. Nejdříve se rozhostilo nepříjemné ticho a teprve po delší době se slečna Krásnohorská optala, zda si opice dávají hubičku. To vyvolalo v sále smích a dámy se pak rozešly v dobré pohodě.

Vráz poté poseděl s přáteli, kteří jeho přednášku z poslední řady též sledovali. Dostal se i Emil Holub. Vůni parfémů přebili pravými americkými viržinky a zapředli rozhovor.

„Tak to mám za sebou,“ pravil Vráz. „Bylo mi z nich všelijak, dívaly se na mne s podobnou lačností jako lovci lebek v povodí řeky Ucayali. Většinou to byly staré škatule. Ale všimli jste si té plavovlasé dívky, co seděla vepředu na kraji? Španilé poupátko, hotová bohyně! Aspoň štípnout na líčko kdybych tak mohl...“

Cestovatelovy choutky se pranic nelíbily Náprstkovi, který se chytal leccjaké pokrokové myšlenky a spatřoval v ženě především člověka.

„Mírněte se, příteli,“ pokáral Vráze. „Žena není majetkem mužovým, ani jeho hračkou! Jsou to bytosti nám zcela rovnocenné, se skrytými schopnostmi dosud nevyužitými. Právem zvedají hlavu a hlásí se o svá práva. Soudím, že přijde jednou doba, kdy pro jedno plácnutí, štípnutí, nestoudné slůvko či vilný pohled bude žena vláčet chlívníka po soudech.“

Cestovatelé hostiteli neodporovali, protože do budoucnosti nikdo moc nevidí. Přešli raději k jiným tématům. Mluvili o svých cestách a řeč přišla i na to, jak špatně je v koloniích s domorodým obyvatelstvem nakládáno. I nyní si vzal Náprstek slovo a znovu si zaprorokoval:

„My – běloši a Evropané – jsme se vůči méně vyvinutým národům tuze provinili. Jednou nastane čas, kdy jim všechny křivdy budeme muset vynahradit. Snad nám potom odpustí.“

Cestovatelé se po sobě podívali a nesouhlasně zamručeli.

„To se nás netýká,“ řekl Vráz. „Jak se k domorodcům chovají Angličané, Francouzi, Němci, Holanďané, Belgičané, Italové, Španělé či Portugalci, za to my nemůžeme. My Češi žádné kolonie nemáme, neměli jsme otroky, nikomu jsme neublížovali. Naopak – když jsem pobýval v Ghaně, dostal jsem se do zajetí Ašantů. Strachoval jsem se o život, ale naštěstí se mi útěk zdařil.“

„Tak, tak,“ přitakal Dr. Holub. „Dobře si pamatuji, proč jsem musel své cestování po Africe pověsit na hřebík. Náš tábor přepadli Mašukulumbové: Söllnera zabili, všechny mé sbírky a zápisky zničili. Zachránili jsme se ženou holé životy, vrátili jsme se do Čech jako žebráci. Kdepak – my Češi cizokrajným národům nic nedlužíme.“

Kořenský byl téhož názoru a nakonec argumenty svých druhů uznal i Náprstek.

Úvaha reakcionářova o přednostním právu většin

Neviditelný pes 31. 3. 2018 *Luděk Frýbort*

V blázinci jsou blázni v početní převaze nad lékaři a ošetřovateli. Dle všech zásad demokracie by tudíž v blázinci měli být blázni rozhodující silou.

Jestlipak si ještě někdo vzpomene, co znamenala a výrazem čeho byla zkratka BRICS? Pakli ne, napomohu povadlé paměti: označovala soubor zemí, jimž bylo souzeno státi se velmocemi zítřka: Brazílie, Rusko, Indie, Čína, Jižní Afrika. Kdyby na ten úkol náhodou nestačily, žádné neštěstí, v záloze stáli další adepti velmocenského postavení: Egypt, Mexiko, Nigerie, Turecko, Vietnam. To by bylo, aby z místa hlavní světové politické i hospodářské mocnosti nevyřadily jakési úpadkové USA! Což dnes může někomu připadat praštěně, nechť však ten někdo ví, že k tomu výsledku dospěl již roku 2001 jistý Jim O'Neil, významný pracovník institutu Goldmana Sachse. Jak k němu došel... inu takto: vzal přímkou hospodářského růstu zmíněných zemí, protáhl ji do budoucnosti, a vyšly mu z toho velmoci Egypt a Nigerie. Jak jednoduché!

Zanechám však pošklebování a soustředím se na písmenko S ve výše uvedené zkratce. Leží totiž přede mnou článku z prvního letošního čísla týdeníku Respekt nazvaný „Mys poslední naděje“ a oznamující, že nový šéf jihoafrické vládní partaje ANC (African National Congress), Cyril Ramaphosa, hodlá zastavit propad Jihoafrické republiky. No, bude mít co dělat. A zrovna on, namočený do osmi set případů korupce. Přitom se Jižní Afrika již před čtyřicetiletými lety slavně osvobodila z nelidského apartheidu. Napadá mě... a není tomu tak se vším osvobozením, přinejmenším co se afrického kontinentu týče? Ať jsem třeba pes a zpátečník, byl však řečený kontinent až do půle minulého století sbírkou lépe či hůř spravovaných kolonií, žádné ale tak mizerně, jako kam to domydlila naprostá většina afrických zemí po svém osvobození. S odstupem šedesáti i více let lze konstatovat, že osvobození, chceme-li už tomu jevu tak říkat, je sázkou do velmi nejisté loterie. Může z ní vyjít vyšší stupeň svobody a prosperity, ale takových případů je mezi někdejšími koloniemi co by na prstech jedné ruky spočítal; pravidlem spíš je, že bylo-li před osvobozením zle, je po něm ještě hůř, Jižní Afriky nevyjímaje. Mys poslední naděje.

Má-li onou nadějí být zmíněný C. Ramaphosa, korupčník s diktátorskými sklony, můžeme už předem mít za to, že propad nezastaví, ani kdyby mu v té snaze všechny mocnosti nebeské byly nápomocny.

Asi jsem zahořklejší, než by se neustrannému pozorovateli náleželo, ale víte, já jsem Jižní Afriku znával. Procoural jsem ji na vlastní pěst napříč i napodél; mám tam – pokud ještě nevzali do zaječích – houf vyženěného příbuzenstva; řadu let jsem přispíval do časopisu Našinec, orgánu jihoafrických Čechů a Slováků; a budíž zdůrazněno, že bez výjimky byli zastánci rasového oddělení (v místním jazyce afrikaans *apartheid*). Buď tedy sestávalo celých těch pět či kolik tisíc jihoafrických našinců ze samých prokletých rasistů, nebo je cosi křivého v dnešním, málem že povinném, nahlížení na dění v oné rozporuplné zemi. Ale to je beztak už věc času nenávratně minulého. Až na poslední vytrvalce se jihoafričtí našinci rozptýlili, kam který mohl, někdo zpátky do opuštěné vlasti, jiní do Austrálie, do Kanady, s jedním jsem se shledal dokonce i na Kypru.

Všechno je jinak, děl onen moudrý rabín dotázán svými žáky na nejvyšší pravdu, což se týká i naší milé demokracie. Je bezesporu nejideálnějším uspořádáním společnosti, nebo aspoň zatím nebylo vynalezeno nic lepšího, ale také má své mouchy. Zásada, dle níž většina určuje další osudy celku... no, nechci zase začínat o blázcích, ba ani o tom, co si většinově votum vykoledovalo v zemích Koruny české. Zůstanu u toho Mysu poslední naděje, jak současný stav jistě krásné, bohaté a kdysi vzorně spravované země trefně nazval týdeník Respekt. Stav, o nějž se zasloužilo uplatňování demokratické zásady bez ohledu na předem odhadnutelný výsledek. Kdepak. Demokracie je medicína, již nelze naordinovat každému bez rozdílu; někomu prospěje, jiného přivede na kraj záhuby, a kdyby jen na kraj. V zemi osídlené dvěma či více etnickými skupinami rozdílných až protichůdných tradic a životních způsobů jest radno ji dávkovat velice obezřetně, aby se z poslední naděje nestala holá beznaděj.

V zemích Západu vznikla demokracie z určitých – a povězme hned, že nepřenositelných – předpokladů. Kde tyto předpoklady chybí, může vzniknout leda její karikatura, někdy pro smích, někdy pro vztek; přídomkem demokratický už se ozdobila i Kim Jong-unova Severní Korea, i Mugabeho nadobro zchátralé Zimbabwe, kdysi bohatá, prosperující Rhodesie. Však už se v Jižní Africe také ozvali mladí, dynamičtí vůdcové černé většiny, že se dosavadní mandelovské vedení s bílými kolonialisty moc maže a že by se to mělo vzít pevněji do ruky po vzoru sousedního Zimbabwe... Bůh ochraňuj jihoafrické našince, jestli tam ještě nějakí zbyli, Bůh ochraňuj Jižní Afriku. Co mi tak odtamtud chodí zprávy, bílý apartheid vystřídán černým už byl, teď ještě má-li se z ní stát takový ten pro Afriku typický binec, jakého je plná od nilské delty po hraniční řeku Limpopo... snad tím bude učiněno zadost demokratické zásadě většiny. Jinak ale není oč stát, jejímu obyvatelstvu černému jako bílému. A spíš černému, jelikož bílí se mohou vystěhovat do jiných zemí západního životního stylu, kdežto černým jest vypítí do dna kalich hořkosti, jenž jim byl takto po demokraticku umíchán.

Divnými poupaty vykvetla demokratická zásada většiny, přesazená do půdy afrického buše. Bylo vytýkáno někdejšímu apartheidnickému režimu, že poskytuje bílým víc práv než černým, takže to teď jde po většinovém africkém mustru, kdy o nějakých právech mluvití je směšné, leda by kdo náležel ku kmeni majícím momentálně v rukou právo určovat, co jest právem a co ne a pro koho. Chápal jsem zmíněný režim poměr mezi bílou a černou složkou obyvatelstva jako vztah staršího bratra k mladšímu, jemuž je třeba pomáhat, pro jistotu ho ale nepustit úplně ke všemu. Černý bratr mezitím... ne že by ve všem všudy dospěl, ale byl za dospělého prohlášen. Ze západních redakcí a universit, ze vzdálenosti sedmi tisíc námořních mil, aniž se kdo namáhal k jihoafrické skutečnosti o něco blíže přičichnout. A nejen k ní. Co hněvivých odsudků bylo vylito na adresu kolonialismu, abychom po půl tuctu desetiletí rádi neradi došli k poznání, že byl onen zlořečený kolonialismus nejšťastnější etapou v dějinách mnoha národů.

Jeho zapřisáhlý zastávce Rudyard Kipling nazval koloniální systém břemenem bílého muže, což je dnes nerado slyšeno. Lze však i mluvit o vině bílého muže: podlehnuv módám času se vyvlékl ze své povinnosti k mladšímu bratru, což se mu teď obratem vrací v podobě tisícíhlavých zástupů prchajících ze svých zubožených zemí, svého času spořádaných, vzkvétajících kolonií. Přičemž, nutno podotknouti, že zemi

požívajících plně, nezpochybnitelné samostatnosti; i vtírá se pozdní zjištění, že ani samostatnost není hračka, již lze vložit do rukou každému bez uvážení, dozrál-li k ní čili nic.

Jestli se s tím dá ještě něco dělat... obávám se, že nikoli. Nikdo už nepřevezme zodpovědnost za země a národy ve své samostatnosti selhavší, nikdo si už nepověsí na krk kiplingovské břímě. Obzvláště když osamostatnělí národové jeví tendenci rozplozovat se během jednoho čtvrtstoletí na dvojnásobek, s tím výsledkem, že se populační přebytky přelévají do vlastních zemí bílého muže. Malér to, jež si mnozí nepřipouštějí, avšak maléry se neřeší tím, že se před nimi zavírají oči.

No, dost už. Blázincem jsem tuto úvahu započal, a blázincem i končím. Ocitli jsme se v pěkné rejži; a ocitli jsme se v ní proto, že jsme nevzali v úvahu zjevnou skutečnost, že jako v tom blázinci, ani širší veřejnosti není k prospěchu zásada, že koho je víc, tomu náleží hlavní slovo. A teď mě můžete zvat rasistou, reakcionářem, obhájcem fuj, fuj kolonialismu, nebo jak je komu libo.

O co usiluje Hamás

Neviditelný pes 2. 4. 2018 *Lubomír Stejskal*

Teroristická organizace přidala další hřebík do rakve mírového procesu

Ačkoli myšlenky mnohých z nás byly během Velkého pátku upnuty k jinému místu ve Svaté zemi, sotva jsme mohli přehlédnout to, co se dělo sotva 100 kilometrů jihozápadně od Jeruzaléma. Na hranicích mezi Pásmem Gázy a Izraelem.

Co se tam vlastně událo? Terorističtí vládcí Pásma Gázy zorganizovali provokativní kampaň, jejímž cílem bylo narušit izraelskou suverenitu a proniknout na jeho území. Daň za tento šílený nápad je vysoká: více než patnáct mrtvých palestinských Arabů (čísla se server od serveru mírně lišila) a údajně stovky zraněných.

Zodpovědnost za zmařené lidské životy padá na ty, kdo to celé spunktovali – na teroristické vládcí Pásma.

Věc má více rovin; také zásadní politickou. Velkopáteční „pochod za návrat“ je další ukázkou toho, že uzavřít mír s palestinskými Araby bude pro Izrael nemožné, dokud bude na arabské straně jakkoli figurovat hnutí Hamás. Toto hnutí absolutně nerespektuje základní fakt, přes který „nejede vlak“ – existenci Státu Izrael. Protože ale Izrael reálně existuje, zbývá jedno jediné – hluboká nenávisť vůči němu. A tou jsou také motivovány současné pohraniční provokace.

Scénář je zřejmý. Hamás svolá lidi k ostře střežené hranici, Gázané všemožně izraelské vojáky provokují – a ti patřičně reagují. Pak už jde o pouhou shodu okolností, kolik provokatérů snažících se narušit izraelskou bezpečností infrastrukturu přijde o život nebo je zraněno.

Jenom pro úplnost uvedme, že hranice mezi Izraelem a Pásmem Gázy (která navazuje na hranici izraelsko-egyptskou) je hranicí mezinárodně uznanou, a Izrael má tudíž plně právo ji hájit. Přesně to také izraelská armáda (IDF) dělá a dělat musí, neb je to její povinnost.

Zkusme si na okamžik představit, co by následovalo, kdyby IDF na tuto povinnost rezignovala a oněch pátečních 30 tisíc provokatérů nechala vstoupit na své území. K nim by se s největší pravděpodobností přidaly tisíce a tisíce dalších – a můžeme jen tušit, co by to znamenalo pro izraelské obyvatele pohraničních kibuců a měst.

Něco takového se samozřejmě nikdy nestane, nicméně výše uvedená hypotetická možnost (nekontrolované vpuštění Arabů do Izraele) může dobře posloužit jako ilustrace toho, o co se na izraelsko-gázské hranici „hraje“. Když se horda sousedů bude snažit dostat přes plot na váš pozemek, také se budete bránit.

A nejen to. Musíme si položit otázku, oč Arabům vlastně jde. Chtějí vytvořit svůj stát v Pásmu Gázy a v Předjordánsku? Říkají, že ano. Jenomže jen někteří. Jiní – právě třeba Hamás – hlásají, že Palestinci (rozuměj: palestínští Arabové – LS) se nevzdají svého práva na Jeruzalém a celou Palestinu.

Lze smísit oheň a vodu? Fatáh a Hamás? Fatáh tvrdí: Chceme nezávislý stát v Předjordánsku včetně Jeruzaléma a v Pásmu Gázy. Hamás říká: Chceme totéž, ale na území Pásma Gázy, Předjordánska včetně Jeruzaléma a celého Izraele. Jelikož obě

strany usilují (byť neúspěšně) o vytvoření jakési národní jednoty, jsme zákonitě na pochybách: Hamásu samozřejmě věřit nelze, ten je názorově čitelný, ale jak máme věřit Fatáhu – s ohledem na jeho opakované snahy o partnerství s Hamásem?

Jak kdysi řekl premiér Netanjahu, Fatáh si musí vybrat. Buď mír s Izraelem, nebo Hamás. Obojí nelze.

Dovolím si ještě jednu spekulaci. Co by se asi na Blízkém východě dělo, kdyby se v příštích izraelských volbách dostala k moci hypotetická levicová koalice, která by se vzdala Předjordánska i s východním Jeruzalémem. Stačil by tento smrtící ústupek palestinským Arabům? Anebo by to byl začátek konce izraelského státu?

Netřeba si dělat iluze: palestinský stát na území Předjordánska, ve východním Jeruzalémě a v Pásmu Gázy je pouhým prvním krokem ke konečnému cíli, kterým je arabizace celé historické Palestiny. Tak jako zisk Sudet byl pouze prvním krokem k tomu, aby se Hitler zmocnil celého území českých zemí.

Kdyby tomu tak nebylo, nepoužil by šéf Autonomie Mahmúd Abbás v reakci na události na hranicích Pásmu Gázy – Izrael termín „okupační armáda“. Vzhledem k tomu, že v Pásmu Gázy žádná izraelská „okupační“ armáda od roku 2005 není, je zřejmé, že Abbás použil tohoto termínu ve vztahu k izraelské armádě operující na území svého státu. Je to logický nesmysl, protimluv. Nelze přece hovořit o Armádě České republiky jako o armádě okupační na území ČR. Ledaže by mluvčí tohoto výroku, představitel státu XY, považoval území ČR za teritorium státu XY, dočasně okupované Armádou ČR. Hovoří-li Abbás o izraelské armádě, která reaguje na provokace gázanského obyvatelstva z pozic uvnitř izraelského státu, jako o armádě okupační, pak jediný smysluplný výklad je ten, že si šéf Fatáhu nárokuje celý Izrael jako území pro nezávislý palestinský stát. Tedy: stejně jako Hamás. O čem by pak měli Izraelci s Abbásem jednat?

Ve zprávách České televize (program ČT24, v sobotu 31/3 ve 12:00 SELČ) byla zmínka o prohlášení jedné z důstojnic působících v útvaru mluvčího IDF. Je to majorka Keren Hajioffová, která na armádním Twitteru v informačním videošotu nabídla izraelský pohled na páteční pohraniční incidenty. V příspěvku mimo jiné uvedla:

Armáda dělá dnes to, co každý den. Brání naše hranice před teroristy, kteří se snaží škodit našim občanům. Hamás je teroristická organizace, která kontroluje Pásmo Gázy železnou pěstí. Dnes Hamás vyslal přes 30 000 Palestinců, aby vyvolali násilné nepokoje na hranicích, házeli hořící pneumatiky, vrhali Molotovovy koktejly a pokoušeli se poškodit nebo zničit bezpečnostní infrastrukturu Izraele. Naši vojáci se zaměřili na konkrétní teroristy, kteří se snažili provádět tyto teroristické činy; někteří z nich jsou našim bezpečnostním silám známí. – Bohužel, Hamás se rozhodl pokračovat v tradici zneužívání nevinných civilistů jako nástroje teroru. Včetně žen a dětí. Poslali dokonce sedmiletou dívku, která měla překročit hranice do Izraele. Naštěstí ji izraelští vojáci identifikovali a poslali zpátky k rodičům, aniž přišla k úhoně. – Armáda má povinnost chránit občany Izraele a přesně to dnes dělala. Nedovolte propagační mašinerii Hamásu, aby odvedla pozornost od toho podstatného. Hamás zneužívá nevinné civilisty, snaží se odvrátit pozornost od mizérie, kterou jim způsobil. Tyto nepokoje jsou dalším pokusem brutální diktatury teroristické organizace Hamás odvrátit pozornost obyvatel Gázy a světa od skutečných problémů, kterých se Hamás na svém lidu dopouští. Peníze, které byly investovány do těchto nepokojů, mohly být využity jinak – na zlepšení života obyvatel Gázy, na investice do škol a nemocnic, vytváření pracovních míst a jiných příležitostí ku prospěchu civilistů. – Dnešek měl daleko do pokojných protestů. Byly to násilné nepokoje, které Hamás pouze maskuje jako pokojné. – Izraelská armáda bude i nadále čelit násilným nepokojům. Bude bojovat proti jakémukoli narušení izraelské suverenity a pokusům škodit našim občanům.

Závěrečné slovo příliš optimisticky nevyzní. Cílem provokatérů je prorazit izraelskou hranici, údajně u příležitosti 70. výročí založení moderního židovského státu. To podle občanského kalendáře připadá na 14. května. Pokud k tomuto pokusu dojde, poteče ještě víc krve, bude víc mrtvých a raněných.

Dlužno dodat, že na vině nebude Izrael a jeho armáda, ale ti, kteří k těmto hazardérským provokacím nezodpovědně vyzývají.

Promyšlená manipulace

Neviditelný pes 12. 4. 2018 Jaroslav Mith

Cenzura moderně zvaná „korektnost“ se vždy obrátí proti svým tvůrcům

Co oči nevidí, to srdce nebolí. Či stokrát opakovaná lež se stává pravdou. Tak nějak uvažovali dřívější cenzori či dnes vykladači „korektnosti“. Obě skupiny se ale snaží ohýbat skutečnost. Mýlí se, reálný život běží po svém.

Sami můžeme vnímat jen omezený okruh událostí a jevů ze svého bezprostředního okolí. Drtivou většinu událostí vnímáme jen zprostředkovaně, přes média. Nevnímáme tedy vlastně události samotné, ale jejich mediální odraz. A ten může být zkreslen, přizpůsoben nebo dokonce smazán. Proto ta odvěká touha vládců zavést cenzuru. Ale reálný život je složitější a nefunguje tak jednoduše, jak si její zastánci představují. Zde je jedna historika od nás z Prahy 4, která to hezky ilustruje.

Prahu 4 spojuje s Prahou 2 Nuselský most tyčící se ve čtyřicetimetrové výšce nad údolím Botiče. Před rokem 1989 varovali rodiče své potomky jezdicí večer z Prahy 4 do centra, aby se domů v žádném případě nevraceli pěšky přes tento most. Věřilo se, že na něm řádí tajemná parta, která pro vlastní potěšení shazuje z mostu dolů náhodné chodce. A protože to jsou prý synáčkové z vrcholných nomenklaturních komunistických rodin, nesmí se o tom mluvit a tiše se to toleruje! Vážně, takovýmto nesmyslům lidé věřili. Po roce 1989 se ohledně toho dokonce vedlo rozsáhlé vyšetřování, které pochopitelně nic takového nepotvrdilo.

Ale ukázalo se, že ta legenda měla svůj původ v cenzuře a překrucování skutečnosti! Před rokem 1989 patřily údaje o sebevraždách k přísně utajovaným skutečnostem. Komunistický režim si nedokázal připustit, že i ve skvělém socialismu může být někdo nešťastný a spáchat sebevraždu. A Nuselský most sebevrahy přitahoval. Od jeho otevření v roce 1974 do začátku devadesátých let, kdy se na něm postavily zábrany, zde spáchalo sebevraždu skoro 300 lidí. To znamená průměrně jeden člověk za měsíc. V tisku o tom nebylo nic, ani noticka ve Večerní Praze. Ale záchranáři, zaměstnanci pohřební služby i lidé pod mostem bydlící ty mrtvé viděli. A protože se v tisku nic nepsalo, vymysleli si důvod, proč se o tom nepíše.

Komunistická věrchuška místo toho, aby přiznala, že lidé mohou být nešťastní a zoufalí i u nás, a naopak posílila psychologickou pomoc nebo jenom zvýšila na mostě zábradlí, místo reálného řešení zavedla cenzuru a snažila se nám namluvit, že u nás tento problém není. A dosáhli opaku chtěného. Lidé si mysleli, že místo sebevrahů to jsou oběti znuděné komunistické zlaté mládeže.

A jak je to s cenzurou dnes? Skutečnosti už se nedají úplně zamlčet, ale dají se „správně“ podat a vyložit. Tak třeba během migrační krize v roce 2015 lidé zjistili, že média jsou výrazně vychýlena na stranu aktivistické neolevice. Tabu tématem dnes nejsou sebevraždy, ale třeba nepřizpůsobivost a zločiny páchané v souvislosti s masovou migrací. Rozdíl mezi realitou a obrazy podávanými mainstreamovými médii byly do očí bijící.

Nebyly to tak zjevné a naivní manipulace jako někde na obskurních webech. Ale naopak promyšlený výběr zpráv, řazení zpráv, první obraz a titulek, výběr hostů, způsob kladení otázek, občas „dva na jednoho“, moderátor + host proti druhému hostu a podobně. Však to sami znáte. To jsou ty triky, které vytácejí lidi doběla a někoho doženou až na nějaký obskurní web.

Důvěra se těžko buduje, ale snadno se o ni dá přijít. Lidé pak hledají alternativní média a zprávy, alternativní řešení a alternativní představitele, kteří nás spasí. A to už je jenom krok ke katastrofě. Jednu alternativu hledali lidé po hospodářské krizi a našli fašismus, po válce pak našli komunismus. Doufám, že na potřeby se už tomu vyvarujeme.

Autor je radní pro školství za ODS, Praha 4

Vítěz Viktor

Neviditelný pes 14. 4. 2018 Roman Joch

Maďarský premiér je celoevropským symbolem hráze proti ideologickým šílenostem

Viktor Orbán vyhrál v Maďarsku parlamentní volby a někteří to považují za katastrofu. Já nikoli.

Orbánova politika je na můj vkus příliš etatistická. Mimo správného a žádoucího důrazu na patriotismus sklouzává až nebezpečně blízko k nacionalismu. Zprávy o korupci ve prospěch rodinných příslušníků a členů strany Fidesz jsou nejspíš pravdivé. A kampaň proti Georgi Sorosovi byla kýčovitá, byť chápu její pohnutky: taky nesouhlasím se Sorosovými politickými aktivitami ve prospěch transnacionálního globálního socialismu a podřívání kulturně-morálního židovsko-křesťanského dědictví.

Proč však Orbán vyhrál a není to nutně špatně?

Ochránce křesťanské Evropy

„Jde o ekonomiku, vole!“ zněla heslo úspěšné prezidentské kampaně Billa Clintona v roce 1992. To je to, co voliče zajímá nejvíce. Maďarsko je nejchudší zemí z vise-grádské čtyřky a před osmi lety na tom bylo velice bídě. Za osm let vlády Viktora Orbána se ekonomická situace maďarských občanů zlepšila. Jeho osm let vlády bylo pro obyvatele úspěšných.

Za druhé, imigrační vlna v roce 2015. Ta – a jeho postoj vůči ní – mu vdechly nový politický život.

Politická společnost přestává být politickou společností, pokud nekontroluje své vnější hranice. Římská říše trvala, dokud legie střežily Limes Romanus. Když si Vizigóti a Ostrogóti a Vandalové volně trajdali po provinciích, byl konec.

Unii, která nekontroluje své vnější hranice a nerozhoduje o tom, kdo vstoupí a kdo ne, hrozí rozpad. Je nepřijatelné, aby davové cizinců překračovaly hranice a proudily zeměmi – a politické autority se tvářily, že s tím nelze nic dělat. Jak se v roce 2016 i díky současnému rakouskému kancléři Kurzovi ukázalo, lze – je-li politická vůle.

Orbán se v roce 2015 nejvíce profiloval jako ten, kdo chrání Evropu a střeží její vnější hranice. Zareagoval politicky patřičně a prozíravě. O to více, že nešlo o imigranty z východní Asie, známé svou pracovitostí, důrazem na vzdělání a výkony dětí, a celkovou nenásilností, nýbrž o imigranty islámské, z nichž sice malá, leč virulentní islamistická menšina nenávidí nás a naši liberální civilizaci a nejradyji by nás zabila.

Lidé ve střední Evropě vidí, co islamisté páchají tam, kde jsou rozsáhlé islámské komunity; a nejsou hloupí.

Za třetí, Orbán se profiloval jako ochránce křesťanské Evropy. V Evropě včetně Maďarska je křesťanů menšina, takže termín „křesťanská Evropa“ znamená společnost vybudovanou na židovsko-křesťanském morálním dědictví. Politický establishment západní Evropy je vůči tomuto dědictví laxní, až nepřátelský, nikoli však většina lidí v Evropě střední. Vidíme to na rozdílných přístupech k redefinici manželství a rodiny. Ve svobodné společnosti mají všichni dospělí právo žít v jakékoli formě dobrovolného soužití, ale něco jiného je pokus o legální redefinici manželství a rodiny, které nejsou produktem státu, nýbrž mu předcházely; je něco zásadně problematického na tom, aby se stát pokoušel redefinovat to, co nevytvořil a co mu předcházelo.

V obou otázkách islámské imigrace i křesťanského kulturního dědictví s Orbánem souhlasí i mnozí západní politici – a ještě více jejich voliči – Evropské lidové strany (EPP), takže budou nad Orbánem držet ochrannou ruku. Nelze čekat, že by se proti Maďarsku spustila taková kampaň jako proti Polsku. Třetí Orbánovo volební období za sebou bude podobné tomu druhému.

Za čtvrté, hlavní opoziční silou vůči Orbánovi nebyla socialistická či liberální levice, nýbrž fašistický Jobbik. Z dvou nejsilnějších stran zvítězila v maďarských volbách ta liberálnější, což je vlastně dobře – že ano, liberálové? Pokud jste nespokojeni s vítězstvím Orbána, nenadávejte jemu, nýbrž levici, že nedokázala postavit alternativu lepší.

Než přijdou ti skutečně špatní

Orbán je v celoevropské politice více než silným hráčem spíše symbolem. Symbolem hráze proti ideologickým šílenostem, jež se na střední Evropu z té západní valí. Šílenostem jako genderová ideologie, jež tvrdí, že pohlaví je společenským výtvozem, nikoli biologickou realitou, že tudíž existuje dvoucíferný počet pohlaví; šílenostem jako postupné omezování svobody projevu pod záminkou boje proti vágně definovanému „šíření nenávisti“; šílenostem jako když země přijme hodně imigrantů, z nichž část má vysokou zločinnost, tak za řešení se považuje odzbrojit všechny, i ty

nenásilné – a zbraně zakázat. Zločinci tak budou mít zbraně ilegálně, zatímco zákony dodržující budou vůči nim bezbranní.

Londýnský starosta to chce dovést k „dokonalosti“; na veřejném prostoru zakázat i nože: mít u sebe v kapse nůž, trestný čin. Hmm, zakázat zbraně a nože všem, aby nedocházelo k vraždám, je jako amputovat všem mužům přirození, aby nedocházelo ke znásilněním.

Budou-li takovéto ideologické šílenosti přicházet i nadále, lidé jako Orbán budou i nadále volby vyhrávat opět a opět.

Anebo po nich přijdou ti už skutečně špatní; za zády mu stojí Jobbik.

Autor je ředitel Občanského institutu

O nevzdělanosti některých politiků

Neviditelný pes 16. 4. 2018 *Pavel Chrastina*

Politik, který se nedokáže za celé tři roky podívat do stručného filosofického slovníku a přečíst si definici xenofobie, je s prominutím notorický nevzdělanec, který by si měl při nejmenším zopakovat své staré učivo, alespoň to ze střední školy.

Ano, budu hovořit opět o tzv. nálepkování. Už mnohokrát probrané a mnohokrát odmaskované téma. Jde o špinavý a podpásový způsob politického boje. Druh pomluvy, který vznikl tak, že pomlouvač záměrně posunul pravý význam slova. Druh pomluvy, který jsme si dlouho „užívali“ za dob vlády komunismu. Mnozí z nás jistě pamatují „reakcionáře“, „zpátečníky“, „válečné štváče“ či „oportunisty“, běžná označení pro zastánce svobody a demokracie, čili odpůrce bolševické diktatury.

V dnešních časech posluhuje nálepkování především diktatuře „politické korektnosti“. Podle soudruhů z Bruselu jsme neposlušní a zavádíme jejich orwellovskou „novořeč“ prý nepřiliš nadšeně a příliš pomalu. Nejlépe to pochopíme právě v případě nálepky „xenofobie“ a „xenofob“.

Xenofobie je definována jako strach, ale mnohem přesněji, jako obava z neznámého. Nevzdělanci velmi rádi dávají tuto nálepku všem odpůrcům islamizace Evropy a islamizace tzv. západní civilizace vůbec. Nezáleží na tom, zda takový nálepkovač působí v politice nebo v některém ze sdělovacích prostředků, dejme tomu jako redaktor či komentátor. Stále zůstává nevzdělanec. Proč?

Svou nálepku dává totiž někomu, kdo nemá ani v nejmenším obavu z čehosi neznámého, ale naopak, má oprávněnou obavu z toho, **co je známo velice dobře**. Takový člověk nemůže být už z definice nazván xenofobem. Může být nanejvýš islamofobem. Jenže to už nálepkovač neudělá. Z prostého důvodu. Termín „xenofob“ vyvolá u běžného obecnstva snadno dojem, že to zavání nějakou duševní poruchou. Termín „islamofob“ by jim přinesl nechtěný souhlas mnoha českých občanů, kteří podle všech nedávných průzkumů z více než sedmdesáti procent nesouhlasí s jakýmkoli projektem, který by nám přinesl islamizaci domoviny. A zřetelně nesouhlasí především s unijní podobou celé věci.

Program a cíle tzv. politického islámu už všichni známe. A dlouho. Zejména díky alternativnímu sdělování informací na internetu. Mnozí autoři nejruznějších analýz a varování jsou i arabského původu. Vedle známého Salmana Rushdieho jen namátkou jmenuji dr. Bassama Tibiho, profesora mezinárodních vztahů na německé universitě v Goettingenu, ale je jich mnohem více. O hluboké a přesné rozbory expanzivních politických cílů muslimského „náboženství“ se u nás zasloužil zejména dr. Bill Warner, ředitel CSPI (Centrum pro studium politického islámu) v Brně, dále řada britských mediálních publicistů, za něž jmenuji především Pata Condella a Paula J. Watsona. Jejich vystoupení jsou většinou dostupná i s českým překladem. Závěr tedy zní, že máme dost spolehlivých informací k tomu, abychom se nálepce „xenofob“ od srdce zasmáli a všechny nálepkovače poslali zpátky do školy, kterou zřejmě často zanedbávali.

Jenže tím pověstná nevzdělanost našich politických rádoby pastevců oveček zdaleka nekončí. Vezměme si druhou, dnes už značně opotřebovanou nálepku „fašismus“ a „fašista“. Náš národ má ve své nedávné historické paměti naštěstí dost autentic-

kých vzpomínek, aby dokázal rozeznat skutečný fašismus od zdravého vlastenectví nebo národovectví. A právě těm morálně vyspělým, kteří s fašismem bojovali za války, a s jeho pozůstatky bojují dodnes, tuto nálepku tak rádi nadělují naši neopeření bojovníci za „nový lepší svět“. Nálepkování „do fašistů“ má odvést pozornost od jednoho skutečně nebezpečného politického hnutí, které si soudruzi z Bruselu začlenili do svých plánů a mistrně si jej „propašovali“ pod svá křídla. Tato agresivní politická síla však vykazuje mnohem výraznější fašistické rysy, než všechny české národovecké a vlastenecké spolky (včetně hnutí docenta Konvičky) dohromady. Ano, nepletete se, opět hovořím o politickém islámu. Zajímá-li vás to více, otevřete si můj článek z roku 2016 *Islám je fašistická ideologie*.

V těchto souvislostech mi dovoluji uzavřít úvahu citátem z mé korespondence s kanadsko-českým žurnalistou Petrem Adlerem, mým dlouholetým a vzácným přítelem: „Vezmi si třeba vrchního piráta Bartoše: tváří se jako antifašista a současně jako socialista – to je důkaz nedostatečného vzdělání, protože fašismus je historicky jednou z větví tehdy čerstvě narozeného socialismu.“

Vstříc islámu a konci svobody projevu

Neviditelný pes 17. 4. 2018 *Guy Milliere*

Po zavraždění většiny zaměstnanců francouzského satirického časopisu *Charlie Hebdo* v Paříži dne 7. ledna 2015 a zadržení rukojmích a jejich zavraždění v košer supermarketu o dva dny později se ukázalo to, co bylo mnohým už dávno zřejmé: Francie se stala cílem islámského terorismu. Obrovská demonstrace, která se konala 11. ledna v Paříži a které se zúčastnili politici z celého světa, spojila dohromady jeden a půl milionu lidí.

Na krátkou chvíli se zdálo, že Francie je zemí, ve které jsou zástupci lidí připraveny postavit se na obranu svobody projevu, a vláda je připravena bojovat za západní hodnoty.

Bohužel, toto zdání netrvalo dlouho.

Po mnoho let je svoboda projevu ve Francii postupně potlačována, zejména pokud jde o islám a islámský terorismus. Novináři, kteří napsali, že islám často nevypadá jako náboženství míru, ale spíše jako náboženství války, byli systematicky a tvrdě stíháni. Ani nový ředitel a nový šéfredaktor časopisu *Charlie Hebdo* nebyli ušetřeni: byli zažalováni již v roce 2006, v roce, kdy časopis publikoval dánské karikatury Mohameda. Žaloba na ně byla podána znovu v letech 2007, 2012 a 2013. Spisovatel Michel Houellebecq byl předvolán k soudu v roce 2010 za to, že řekl, že islám je „hloupé“ náboženství. První rozsudek soudu proti novináři a spisovateli Éricovi Zemmouroví pochází z roku 2011. Webová stránka *Riposte Laïque* byla založena v roce 2007, aby bojovala proti cenzuře, bránila sekularismus a hájila právo kritizovat islám. Množství žalob podaných proti jeho zakladateli Pierru Cassenovi bylo zdrcující.

Soudní stíhání těch, kteří se odvážili mluvit „nesprávně“ o islámu, se po vraždě lidí z *Charlie Hebdo* nezastavilo, spíše se zintenzívnilo. Teroristické útoky, k nimž došlo ve Francii v listopadu 2015 a v červenci 2016, nevedly k žádným demonstracím, vedly pouze k projevům smutku, strachu a rezignace. Francouzští politici používali prázdná slova, hovořili o nebezpečí „fanatismu“ a říkali, že Francie je „ve válce“ – ale nikdy nepojmenovali nepřítele. Novináři a spisovatelé, kteří říkali, že teroristé, kteří útočí na Francii, byli muslimové a že „islamismus“ je přímo propojený s islámem, se museli zodpovídat za svá slova u soudu a byli odsouzeni k zaplacení pokut v řádu tisíců eur.

Éric Zemmour i Pierre Cassen strávili hodiny u soudů, kterým poskytli přesvědčivé důkazy – ale marně.

Od zvolení prezidenta Emmanuela Macrona před rokem se situace zhoršila. Dne 20. června 2017, na konci *iftár* večere (večere konaná při příležitosti konce ramadánu), které se účastnil společně s muslimskými vůdci, prezident Macron uvedl, že „nikdo by si neměl myslet, že islám není s republikou slučitelný“, že „nikdo by neměl říkat, že Francie odmítá muslimskou víru“ a že „pokus o to, aby byl islám zobrazován

jako náboženství, které podporuje vraždění a teror“ musí být odsouzen. Většina francouzských kritiků islámu zaslechla tuto zprávu a obezřetně si zvolila mlčení. Web *Riposte Laïque* to neudělal, a tak nesl důsledky.

20. ledna 2018 byl Pierre Cassen odsouzen za „podněcování k nenávisti vůči muslimům“ k pokutě ve výši 12 000 dolarů. Dostal také podmíněný trest odnětí svobody na tři měsíce. Brzy bude znovu vyšetřován za opakování stejného „zločinu“ a mohl by být dokonce poslán do vězení.

Několik evropských vlád zdůraznilo, že kritika islámu může vést ke stíhání a odsouzení. V poslední době byla britským, dánským a německým občanům doručena podmíněná odsouzení. Pokud bude Pierre Cassen uvězněn, bude to poprvé, co bude někdo v západní demokracii poslán do vězení za kritiku náboženství.

Ještě horší je, že Cassen ani není autorem článku, na který se soudci zaměřili, a že článek pouze říká to, co je zřejmé: že radikální muslimové jsou ve válce s Francií a Západem a že podněcování k zabíjení nevěřících je přítomno v koránu. Cassen byl odsouzen jako redaktor *Riposte Laïque*. Od roku 2012 však web *Riposte Laïque* sídlí ve Švýcarsku a má švýcarského redaktora. Pierre Cassen už nemá v organizaci ani oficiální roli. Je však snadným cílem, protože žije ve Francii. Pierre Cassen je zjevně obětí zneužívání soudní moci státními žalobci a plánuje požádat o politický azyl ve Švýcarsku.

Dva poslanci francouzského Národního shromáždění, Gilbert Collard a Marine Le Pen, bývalá kandidátka na prezidentský úřad, která ve volbách v květnu 2017 získala 35% hlasů, byli také nedávno obviněni z „podněcování k násilí“. A to dokonce ani nezveřejnili texty kritizující islám. Poté, co jeden novinář přirovnal jejich stranu (Národní frontu) k Islámskému státu, publikovali na Twitteru fotografie ukazující zvěrstva spáchaná Islámským státem a pod ně připsali: „*Toto je Islámský stát.*“ Gilbert Collard i Marine Le Pen rovněž čelí hrozbě velkých pokut a trestu odnětí svobody. Fotografie, které zveřejnili, přitom nejsou žádným tajemstvím: jsou na internetu běžně dostupné.

Původně byli Collard a Le Pen chráněni poslanceckou imunitou. Jejich parlamentní imunita však byla francouzským Národním shromážděním téměř jednomyslně zrušena. Toto je poprvé, kdy politikům z demokratických zemí Západu hrozí, že budou uvězněni za zveřejnění široce dostupných fotografií islámských zločinů.

Francouzské zákony jsou francouzským soudním systémem stále častěji používány k potlačení jakékoliv kritiky islámu. Navíc zde dochází k nebezpečnému překrucování reality a kritika islámského terorismu je francouzskými soudci systematicky prezentována jako příklad podněcování k nenávisti a násilí. Hrozba vězení jde ruku v ruce s hrozbou pokut.

V důsledku toho se ti, kteří kritizují islám nebo jen poukazují na důsledky islámského terorismu, stávají obětí zuřivého trestního stíhání, zatímco nenávistných a rasistických organizací se to nikdy nedotkne. Islámské hnutí „*Francouzští rodáci*“ (*Indigènes de la République*) například pravidelně publikuje texty, které říkají, že „*chamtiví Židé ovládají globální finanční systém*“ a že „*sionisté zabíjejí palestinské děti kvůli potěšení*“, ale nikdy nejsou odsouzeni. Houria Bouteldja, mluvčí hnutí, publikovala knihu popisující Židy jako zuřivé podporovatele „*islamofobie*“ a uvedla, že holocaust je „*pouze malý detail*“ historie. Nedávno se zúčastnila protiizraelských demonstrací, kde vlály vlajky Hamásu a Hizballáhu a byly neseny portréty vrahů Židů. Židovské organizace vyjádřily své rozhořčení a podaly stížnosti – bez úspěchu.

Francouzská vláda a francouzský soudní systém tvrdí, že zacházejí se všemi náboženstvími stejně, ale ve skutečnosti zacházejí s islámem, jako by byl „*rovnější*“, a poskytují mu zvláštní privilegia.

Ve Francii jsou útoky proti islámu neškodné a vzácné, ale vedou k vážným trestům: v lednu 2016 muž položil plátky šunky před mešitu. Byl okamžitě poslán do vězení na několik týdnů. Útoky proti křesťanství jsou však nespočetné, někdy násilné, ale téměř nikdy nevedou k žádnému trestnímu stíhání. Francouzská divadla produkují protikřesťanská představení téměř každý rok. Ve hře nazvané „*O koncepci Boží tváře*“, která je v současné době hrána po celé zemi, je po dobu téměř dvou hodin ukazován velký urážlivý portrét Ježíše Krista zakrytý hmotou, která má představovat výkaly. Francouzské ministerstvo kultury toto turné dotuje. Žádný divadelní režisér by si nicméně nedokázal představit podobnou protiislámskou show.

Ve Francii žije šest až osm miliónů muslimů a jejich počet se neustále zvyšuje. Zbývajících 400 tisíc francouzských Židů Francii ještě neopustilo, ale každý rok se jejich počet zmenšuje. Praktikující křesťané mizí a kostely jsou často prázdné.

Z průzkumů veřejného mínění vyplývá, že značná část francouzské populace si myslí, že islám je hrozbou, ale francouzské orgány stíhají ty, kteří o této hrozbě hovoří.

V roce 2005 byla situace již vážná. Muslimské nepokoje a rabování probíhaly po celé zemi. Francouzský prezident Jacques Chirac požádal imámy, aby obnovili klid, a výměnou začal neoficiálně předávat muslimům vládu nad mnohými městskými čtvrtěmi v zemi. O několik let později prezident Nicolas Sarkozy prohlašoval, že zorganizuje „francouzský islám“ založený na struktuře, kterou vytvořil v roce 2003, kdy byl ministrem vnitra. Požádal francouzské muslimské vůdce, aby vyzývali muslimy k „umírnění“. Neúspěšně: Francouzští muslimští vůdci jednomyslně řekli, že „islám není násilný“ a „nepotřebuje se umírnit“. Slíbil, že zatočí s „no-go zónami“ a vezme si zpět městské čtvrtě, které opustil Jacques Chirac. Ale také selhal. V roce 2006 bylo ve Francii 751 no-go zón a toto číslo se nijak nesnížilo. Prezident François Hollande neudělal nic a nechal situaci dál zahnívat. Prezident Emmanuel Macron nyní hovoří o nutnosti „reorganizovat islám Francie“, ale zdá se, že kapituloval.

Macron nedávno řekl, že chce vytvořit pozici „Velkého imáma Francie“, člověka, který by byl „duchovním vůdcem“ islámu ve Francii. Dodal, že by chtěl vidět výstavbu velkých „katedrálních mešit“ v každém důležitém francouzském městě. Také chce, aby se arabština učila na každé střední škole, kvůli udržení vztahu mezi muslimy a jazykem jejich náboženství. Slibuje pozitivní diskriminaci ve prospěch muslimů a rozhodnější boj proti „těm, kteří útočí na islám“. Nikdy nepoužívá slova „radikální islám“. Mluví o „radikalizaci“, ale říká, že hlavním nebezpečím je „radikalizace sekularismu“. Neskrývá, že ti, kteří brání sekularismus a jasné oddělení vlády od islámu (např. *Riposte Laïque*), jsou překážkou na cestě, kterou se hodlá vydat. Boj proti „radikalizaci sekularismu“ nabírá na obrátkách!

Marwan Muhammad, mluvčí „Kolektivu proti islamofobii ve Francii“ v roce 2011 řekl: „Kdo má právo říct, že za třicet až čtyřicet let nebude Francie muslimskou zemí? Nikdo v této zemi nemá právo zpochybňovat naše právo doufat ve společnost, která bude věrná islámu.“

Každý den ve Francii mají muži, jako je Marwan Muhammad, více důvodů k optimismu.

Prominentní islámský kazatel Tariq Ramadan si v současné době odpykává trest ve vězení Fleury-Mérogis poblíž Paříže: soudci již nemohli ignorovat ohromné množství obvinění ze znásilnění. Někteří francouzští muslimové stále tvrdí, že je nespravedlivě obviněn. Mnoho dalších lidí říká, že je podvodník, a zdá se, že jsou připraveni se ho zbavit. Říkají, že je naléhavé vytvořit „autentické francouzské islámské instituce“ plně „uznané francouzskou vládou“. Prezident Macron by to nemohl říci lépe. Islamizace Francie se nezastaví.

Prezident Macron nedávno řekl, že chce zákon proti „falešným zprávám“. Pokud bude tento zákon přijat, tak činnost všech on-line magazínů ve Francii, které nesdělují to, co vláda definuje jako „pravdivé zprávy“, bude moci být vládou okamžitě pozastavena. Pokud se nacházejí mimo Francii, přístup k nim bude moci být zablokován. Islámské on-line časopisy a webové stránky nejsou na seznamu šířitelů „falešných zpráv“. Jaké on-line časopisy a webové stránky jsou na tomto seznamu? Ty, které zpochybňují islám.

70 let proti proudu

Neviditelný pes 19. 4. 2018 Tomáš Guttman

Proti vši pravděpodobnosti a navzdory části světa, Izrael přežívá a sílí.

Británie se rozhodla stáhnout poslední jednotky z Palestiny 15. května 1948. Židovské politické vedení se připravovalo na vyhlášení samostatného státu, ale nebylo jasné, kdy by k tomu měly nastat nejpříznivější podmínky. Již od rozdělení Palestiny, schváleného v OSN v listopadu 1947, začaly boje a bylo zřejmé, že k Arabské osvobozenecké armádě (Arab Liberation Army, ALA) se po vyhlášení státu přidají armády

sousedních států. Svět si přál mír (jako vždy) a USA proto vyvíjely tlak na Izraelské politiky, aby nezávislost odložili. V čele židovské komunity stál David Ben Gurion, který z židovské historie chápal, že přítomnost není nikdy zvláště příznivá, ale že je většinou lepší než budoucnost. Rozhodl na nic nečekat. Z jeho výroků mám nejraději: „Je jedno, co oni říkají, důležité je co my děláme.“ Večer 14. května 1947 (5. ijaru 5708 podle židovského kalendáře) byl vyhlášen stát Izrael.

Ještě v noci byl Tel Aviv bombardován egyptskými letadly. K palestinské ALA se připojily armády Egypta, Sýrie, Iráku, Jordánska (Transjordan), a bojovníci z Libanonu a dalších států. Zbraně, kterých se zpočátku Izraeli nedostávalo, začaly proudit hlavně z Československa. První Avia S-199 byla smontována 29. května 1948. Sovětský svaz byl prvním státem, který uznal Izrael *de iure*, následován Československem. V roce 1949 bylo podepsáno příměří. Izrael se ubránil. Komunistické státy Izrael pak opustily, ale historie pootevřela nová dvířka příležitostí, kterými mladý stát proklouzával. Když nastavila příznivou tvář Francie, získal od ní Izrael jadernou technologii a technologii konstrukce stíhaček. Když se Francie v roce 1967 odvrátila, zaujaly její pozici Spojené státy.

Z počtu přes 600 000 před rokem 1948, vzrostlo židovské obyvatelstvo na více než 6 000 000 dnes. Izrael je asi jedinou skutečně multikulturní zemí, kde spolu žijí různé etnické skupiny a lidé různého původu bez větších problémů. V každodenním životě je téměř vzorově i soužití s izraelskými Araby (relativně k většině nefunkčních států světa), kteří tvoří 20% obyvatel. Ze všech Arabů ve světě mají izraelští Arabové neoddiskutovatelně nejlepší život, z hlediska životní úrovně a politické svobody. Multikulturalismus je zde vidět i v soužití západní demokracie a náboženských tradic. Radikální socialismus začal v polovině života státu ustupovat tržní ekonomice, a Izrael se stal zdravou ekonomikou a technologickou mocností. Ústup socialismu je vidět i na tom, že ze sedmi Nobelových cen pro Izraelce (ceny za mír nepočítaje) jich šest bylo uděleno v posledních 16 letech. Izrael se hrubým produktem na hlavu řadí mezi rozvinuté evropské země, nezaměstnanost je menší než 4%, inflace je nula, v délce života jsou Izraelci včetně Arabů mezi 10 nejdéle žijícími národy.

Izrael musel čelit po celou svou historii složitým situacím, ale z každé krize se vynořil posílen. Když v roce 1976 drželi němečtí a arabští teroristé 84 Izraelců 4000 km daleko na letišti Entebbe v Ugandě, Izraelské komando se tam nečekaně objevilo a, ve zkrácené verzi tohoto příběhu, na letišti se náhle ozvalo „kulám al haricpa!“ (hebrejsky „všichni na zem“), po čemž všichni kdo nerozuměli a zůstali stát, byli zabiti a Izraelci pak byli bezpečně odvezeni zpět domů, včetně několika přeživších holokaustu s vytetovanými čísly. Bylo několik obětí, ale jinak to bylo jako v pohádce. Zakladatel sionismu Theodor Herzl na konci své vizionářské knihy o budoucím židovském státu napsal: „a budete-li chtít, nebude to pohádka“; stát vznikl 50 let po prvním sionistickém kongresu a úspěšně se bránil. Akce v Entebbe byla obzvláště symbolická v době, kdy si svět zvolil za generálního tajemníka OSN bývalého nacistu a člena SA Kurta Waldheima.

Téměř neřešitelných problémů nikdy nechybělo. Pamatuji, jak kolem roku 2000 uhodilo na Izrael najednou několik hrozivých ran. V důsledku pokračujícího teroru se octl důležitý turistický průmysl před krachem. Izraelská energetika se zároveň ocitla v krizi, neboť Egypt přestal plnit mírové dohody a zastavil dodávky plynu ze Sinaje. Navíc nastala sucha a hlavní zdroj pitné vody, jezero Kineret, hrozivě vysychalo; v roce 2008 dokonce přišel zákaz zalévat trávníky, takže těžce vypiplaná tráva na mé zahradě se měla nechat uschnout. Ale zcela nečekaně byla mnohá úsporná opatření náhle zrušena, a obří jednotky na odsolování vody pomocí reverzní osmózy začaly chrlit vodu. Například Jordánsku Izrael dodává každý rok 50 miliónů kubiků pitné vody zadarmo, jen aby zchladil nenávisť Jordánců vůči Izraeli. Na teror se zapomnělo a turismus dosáhl rekordních 3,6 miliónů návštěvníků v minulém roce. U izraelského pobřeží se našla obrovská zásoba zemního plynu; Izrael Egyptu odpustil, a ten začíná od Izraele plyn nakupovat.

Uvádím několik úspěchů, jichž jsem tady byl svědkem. Když jsem v roce 1987 přijel, podél silnic jsem všude viděl kontinuální smetiště, dnes je čisto. V roce 1988 vypustil Izrael svůj první satelit Ofek. A co byl téměř zázrak, v devadesátých letech absorboval Izrael bez nezaměstnanosti a jiných problémů jeden milión lidí z bývalého Sovětského svazu, s jejich socialistickou morálkou a dalšími neduhy. Ani neúspěchy samozřejmě nechybí. Mezi tragickými chybami Izraele lze jmenovat darování Sinaje (s nímž ho

váže 3500letá historie a který dobyl ve třech válkách) Egyptu výměnou za mírovou smlouvu, kterou Egypt téměř ve všech bodech porušil, jak se od obdivovatelů Adolfa Hitlera dalo čekat. Poté Izrael dovolil své levici, aby přivedla do země vůdce hrdlořezů, sadistu Jásira Arafata a učinila jej prezidentem autonomní oblasti, a ten několik let poté zorganizoval „povstání“, které připravilo o život 1000 Izraelců. Ale nesmím se nechat unést reptáním a musím se o svátku naladit izraelsky. Izraelci se vyznačují iracionálním optimismem. Po výbuchu bomby lze často slyšet komentáře typu: „jen zázrakem zahynuli pouze dva lidé.“ Izraelci mají rádi slunce. Když po krátké zimě nastávají nepřetržitá vedra, já vždy zklamaně konstatuji, že deště jsou pryč, na což rodilí Izraelci uniformně reagují šťastným přitakáním: „už bude pořád slunce“ – zcela vážně, protože pro ironii či sarkasmus nemají smysl. Mají rádi to co je, umí se tomu přizpůsobit a přežít v tom.

Jak se liší dnešní svět od toho, do něhož se Izrael narodil? Při hlasování o rozdělení Palestiny a vytvoření Izraelského státu v roce 1947 v OSN, 59% států hlasovalo pro, 18% se zdrželo hlasování a proti vzniku Izraele bylo 23%. Když se v roce 2017 hlasovalo v OSN o historickém vztahu Izraele k Jeruzalému, hlasovalo pro Izrael jen 4%, zdrželo se 6% a proti Izraeli se postavilo 90% států světa. Dříve nikdo nevěřil, že Izrael přežije a tak budil určité sympatie, což se časem změnilo. Zpočátku vyhrožovali arabští vůdci podřezáním všech Izraelců, zatímco dnes tito vůdci prosí OSN o ochranu před zlým židovským obrem. Tím obrem je 6 miliónů izraelských Židů, a proti nim stojí politováníhodný trpaslíček – 1,8 miliardy muslimů světa.

V izraelské tradici stojí mír nade vším, ale konflikty se sousedy i se světem nepřetržitě pokračují od roku 1948 až dodnes, a během nich zahynulo 22 000 vojáků a 2 300 civilistů, zraněno bylo 100 000 lidí, uznáno bylo 75 000 armádních invalidů. Válečná střetnutí probíhala v letech 1948, 1956, 1967, 1973, 1982, 1991, 2000, 2006 a 2014. Jakoby se nic nezměnilo a Izrael přese všechny mírové ideály a nelogické ústupky stál stále na místě. Plave již 75 let proti proudu – ale přitom sílí. Lidé stále více chápou, že jsou jiné hodnoty než starost o mír a o nepřátele. Staré levicové strany mizí ze scény. Lidé jsou otevřenější praktickým řešením. Přejí svým vnukům, aby jejich stát, až mu bude 150 let, byl ještě silnější, aby sloužil zmatenému světu příkladem a aby byl světlem pro civilizované národy.

<http://www.hegaion.cz>

Praha XVI. všesokolský slet

1. - 6. července 2018

Předběžný program sletového týdne

neděle, 1. července

10:00 sletový průvod Prahou

14:00 mše v Chrámu svatého Víta

18:00 pódiová vystoupení, TD

19:00 **slavnostní zahájení sletu v Národním divadle**, divadelní představení Naši furianti

pondělí, 2. července

10:00 prohlídka budov ND

10,14,16:00 představení sokolských loutkových divadel, DK

14:00 pódiová vystoupení

18:00 pódiová vystoupení, TD

19:00 přehlídka pěveckých sborů, Nová scéna ND

úterý, 3. července

10,14,16:00 představení sokolských loutkových divadel, DK

14:00 pódiová vystoupení

15:00 divadelní představení souboru Podiva, Nová scéna ND

19:00 **Sokol Gala**: přehlídka sokolských sportů, O2 Aréna

středa, 4. července

10:00 prohlídka budov ND

10,14,16:00 představení sokolských loutkových divadel, DK

14:00 pódiová vystoupení
 15:00 pódiová přehlídka lidových souborů, piazzetta ND
 18:00 pódiová vystoupení, TD
 19:00 přehlídka lidových souborů, Nová scéna ND
 21:00 **generálka I. vystoupení** hromadných skladeb, Eden Aréna
čtvrtek, 5. července
 14:00 **generálka II. vystoupení** hromadných skladeb, Eden Aréna
 14:00 pódiová vystoupení
 21:00 **I. program hromadných skladeb**, Eden Aréna
pátek, 6. července
 14:00 **II. program hromadných skladeb a slavnostní zakončení sletu**, Eden Aréna
 18:00 **společenské setkání účastníků** na závěr XVI. všesokolského sletu s programem, TD
 DK = Divadlo Kampa
 ND = Národní divadlo
 TD = Tyršův dům

Zamilovaný houslista slibuje své dívce: „Zítřej večer při koncertě budu hrát jen a jen pro tebe...“ „Jééé, to je od tebe moc hezký. Ale neboj, třeba tam přijde ještě někdo další!“ utěšila ho.

Kde se nejlépe cítí moskevská filharmonie? Co nejdál od Moskvy.

Učitel hudby varuje žáka: „Jestli mě budeš dál takhle zlobit, tak namluvím tvé matce, že máš velký talent!“

Povídá jeden rocker druhému: „Účes měl ten Beethoven oukej, ale jeho rytmus je nemožnej.“

„Sousedě, jestli nepřestanete hrát na ten saxofon, tak se z toho zblázním!“ „Už je pozdě, nehrál jsem na něj ani nepamatuji.“

Venkovský páreček, který je zvyklý sledovat kulturní dění jen u nich v hospodě nebo ve staré černobílé televizi, je poprvé v divadle a on je z toho absolutně vyjevený. Sleduje představení a po chvíli pošeptá své obtloustlé manželce: „Koukjej, mamino, jaký tu mají krásný obraz... a ty barvy. Žádní duchové a ani jim to neřádkuje!“

Naříká začínající básník: „Já jsem takový smolař, že až se stanu slavný, určitě se o tom nikdo nedoví!“

„Kam jdeš dnes večer?“ „Na Figarovu svatbu.“ „Ježíšmarjá, to se ten chlap žení v noci?“

Do výčepu přišel muž v černém. Polohlasně počítal: „Padesát tři, padesát čtyři, padesát pět, padesát šest...“ Potom se obrátil k hostinskému: „Jedno malé světlé, prosím,“ a pokračoval: „Padesát devět, šedesát...“ Hostinský mu načepoval pivo, muž v černém ho naráz vypil a pravil: „...šedesát čtyři... co platím, prosím? Šedesát pět, šedesát šest...“ Hostinský mu s údivem odpověděl: „Deset korun... a prosím vás, co to furt počítáte?“ „Sedmdesát jedna, sedmdesát dva..., víte, hraju naproti v divadle na trombón a teď mám sto dvacet šest taktů pauzu..., osmdesát dva, osmdesát tři, osmdesát čtyři..., nashledanou!“

Falešná korektnost problému s migranty nevyřeší

Tomáš Zdechovský

4.5.2018

Přečetl jsem si v sobotní MF Dnes komentář spisovatelky Kateřiny Janouchové „Švédské školy v potížích“ a mohu s ní souhlasit. Před tristním stavem, ve kterém se tento skandinávský stát nachází, jsem varoval už v roce 2014...

Jednou z hlavních příčin je falešná politická korektnost, kdy je pomalu zakázané mluvit o problémech s migranty, jež se bagatelizují a člověk, který upozorní na to, že jsou bezpečnostním rizikem, bývá nálepkován jako neonacista. Logicky pak tito přistěhovalci nabývají pocitu beztrestnosti, ve švédských městech vznikají zóny, kde bují kriminalita a kam se bojí chodit i policisté.

To, co lidem ve Švédsku podle posledních výzkumů nejvíce vadí, je tzv. malá zločinnost do 500 eur. Každodenní krádeže kol, slovní útoky na ulici, útok v metru, vandalství, zničené veřejné značení, lavičky nebo popelnice. Prostě strach z chování těch, kteří odmítají přijmout standardy chování jedné z nejbohatších zemí na světě.

Budeme tolerovat střelení do Židů?

Na druhé straně je ovšem skandální, když se nedávno v centru Malmö sešlo několik set demonstrantů, kteří arabsky vykřikovali: „Budeme střílet Židy!“ a policie nezasáhla. To je pokrytecký dvojitý metr, jestliže se radikálním islamistům tolerují výzvy k vraždění, ale jejich kritici jsou stíháni za to, že varují před jejich nebezpečností. Rétorika radikálních muslimů často připomíná oficiální propagandu v některých zemích Blízkého východu.

Ze Švédska odešlo z důvodu bezpečnosti za posledních sedm let několik tisíc obyvatel židovského původu do USA nebo do Izraele s tím, že se přestávají cítit v zemi bezpečně. Podobně se tomu děje ve Francii, Německu nebo ve Velké Británii. Švédsko a západní Evropu zasáhla největší vlna antisemitismu od konce druhé světové války. A většina švédských politiků stále mlčí a bojí se proti těmto lidem cokoliv pronést.

Jsou to politici demokratických stran, kteří musí říci jasně, že nechceme Evropu plnou nepřizpůsobivých imigrantů, kteří na předměstích pálí auta, prodávají drogy a zanášejí k nám mj. radikální islamismus. Jsem pro pomoc skutečným uprchlíkům, ale přísně trestejme ty, kteří nerespektují zákony, hlásají nenávist a ohrožují samou podstatu západní civilizace. Jinak se dostaneme do situace, že i nám se tu nebude líbit a budeme chtít odejít. Jen největším problémem bude to, že už zřejmě nebude kam.

Autor je europoslanec za KDU-ČSL, člen Rozpočtového výboru Evropského parlamentu

Hádankový koutek

Pan **Richard Toman** opět správně vyřešil všechny tři hádanky, i když původně považoval tu první za léčku. Pan **Olda Fiala** naopak shledal tu první snadnou a chytil se na triky v těch druhých dvou.

Na valné hromadě jsem potkala bratra, který mě ujistil, že mé hádanky čte. A sestra **Marta Nováková** mi sdělila, že když jiná sestra nadhodila, že tohle stejně nikdo nečte, mohli ji říct, že je ráda luští vnučka **Jardy Krejčíka**. Musím přiznat, že mě takové zprávy velmi těší.

1. Relationship

If John's father is Henry's son, what relation is John to Henry?

Solution: John is Henry's grandson.

2. What day of the week?

If yesterday fortnight was a Friday, what day is tomorrow?

Solution: Tomorrow will be Sunday...

Hearing Friday and then tomorrow, did you automatically say: Saturday?

3. Conundrum

"As I was going to St. Ives,
I met a man with seven wives.
Each wife had seven bags,
Each bag had seven cats.
How many were going to St. Ives?"

Solution: Only one - all the others were coming away from St. Ives. If they were going the same way as you, you would catch up with them, but not meet them...

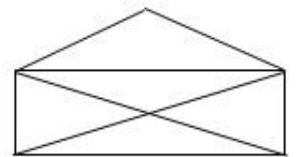
Dnešní hádanky:

První problém je opět z knihy "**The Sun Book of games and Puzzles**" od **Carltona Wallace**. Pro ty další dva se opět vrátím ke knize **Fabrice Mazza "Enigma"**.

Některé hádanky se možná budou zdát povědomé. Každá hádanka je nová, ale některé jsou podobné těm, které byly uveřejněny před lety. Vedu list všech hádanek, ale shledávám to těžší a těžší nacházet stále nové a originální hádanky, které nejsou příliš složité.

1. Draw in one line

Can you draw the figure on the right in one line, without lifting your pencil off the paper, and without drawing along any line a second time?

2. Treasure Chests

Some thieves are interrupted while plundering the king's treasure.

They have the time to take three chests, for which they don't have the keys.

One chest contains gold coins, another silver coins and the last contains both gold and silver coins. Each chest originally had a label indicating the contents, but during their getaway the thieves mixed up all the labels and now none of them are on the right box. They can only see a single coin through the keyhole of each chest.

Which chest do they need to look inside (through the keyhole) in order to be able to tell straightaway what is in each of them?

3. Eleven Branches

Two knights are fighting for the privilege of courting a lady of the court. To decide between them, the king places them before a table on which are eleven small branches.

Taking turns, each is allowed to take one, two or three of the branches on the table. The king rules that whoever takes the last branch must bow out. If Yvain goes first, how many branches must he take to make sure he wins?

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Mob: 0448 893 788

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

SOBOTNÍ VOLEJBAL - SATURDAY VOLLEYBALL KVĚTEN – MAY 19 ČERVEN – JUNE 2 & 16 & 30 VOLEJTE MARTU - RING MARTA 9130 6781

XX

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
PŮJČKY KNIH OD ÚNORA DO LISTOPADU
VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN. VOLEJTE
DANIELU FRIMLOVOU MOB 0412 485 753

XX

Královna Dagmar, česká princezna

V letech 2012 až 2015 putovala po Dánsku a po České republice výstava „**Královna Dagmar, česká princezna**“. Na základě rozhovoru majitele výstavy **Dr. Zdeňka Lyčky** (bývalého velvyslance ČR v Dánsku a poté ředitele Českých Center) pro Rádio Praha <http://www.radio.cz/cz/rubrika/historie/kralovna-dagmar-oziva-v-legendach> se redakci ozvali krajané z Austrálie, že by chtěli výstavu „Královna Dagmar, česká princezna“ po skončení jejího putování po Česku. Výstava je již nějaký čas na českém velvyslanectví v Canbeře, avšak dosud se nepodařilo zjistit, kteří krajané v Austrálii o výstavu „Královna Dagmar, česká princezna“ projeví zájem. Prosíme tedy zájemce o tuto výstavu, aby se ozvali na adresu canberra@embassy.mzv.cz, nebo zavolali na telefonní číslo českého velvyslanectví v Canbeře 02 6290 1386.